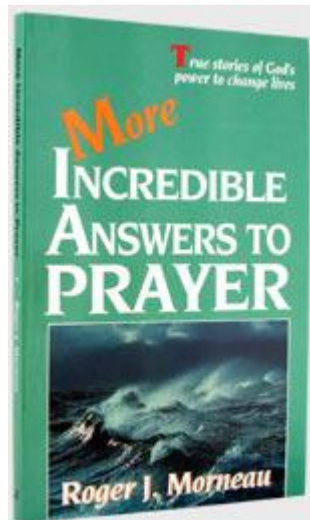

Rože Morno

MOLITVA ZAŠTO?

Naslov originala:

True Stories of God's Power to Change Lives
More Incredible Answers to Prayer
by Roger J. Morneau

SADRŽAJ

BLAGOSLOVI IZLEČENJA	4
NEMA VEĆE RADOSTI	8
RAZOČARANI RODITELJI	13
NEOGRANIČENA POMOĆ	17
TRAGEDIJA RAZORENIH DOMOVA	20
MOLITVA ZA BLIŽNJE	25
NEKA NAS SILA MOLITVE SAČUVA OD DEMONA	28
VELIKO OTKRIĆE	32
BEZUSLOVNA LJUBAV	36
DA LI SU VAŠE MISLI ZAISTA VAŠE	40
SLUŽBE ZA ISTERIVANJE DEMONA	43
MOJ DRUGI ŽIVOT	48

PREDGOVOR

Prošlo je već više od dve godine otkako je iz štampe izašla knjiga - Neverovatni odgovori na molitvu. Za to vreme primio sam stotine pisama i telefonskih poziva. U nekima su pisci tražili da se molim za njih, ali većina je želela da mi kaže da ih je Gospod blagosiljao, dok su se molili za druge.

Božji Duh preobražavao je život ljudi, rešavao teške probleme, osiguravao pobedu beznadežnima. U ovoj novoj knjizi objavljujem neke od tih nesvakidašnjih priča. Osim toga, neka pitanja stalno su ponavljana u pismima i telefonskim pozivima. Ljudi su želeli da znaju više o opsednutosti demonima i o takozvanim službama za isterivanje demona. Zato želim da u trajnijem obliku objavim ono što sam govorio tim dušama u nevolji.

Rože Morno

JA SAM DOBAR RADNIK

*Ja otvaram vrata. Moja specijalnost
je da otvaram vrata koja su
dobro zaključana.
Neka su zapečaćena i
zakovana daskama.
Neka zazidana.
Neka su osigurana gvozdenim rešetkama,
a put prema njima miniran i pun prepreka.
Sve te napore uložili su
neprijatelji svake pravde
da bi bili sigurni da njihovi robovi
nikada neće osetiti slobodu u Hristu.
Ja sam dobar radnik.
Ja otvaram vrata.
Ja sam čovek molitve.*

Rože Morno

Pravo je medicinsko čudo što sam danas još živ. Moj poslednji susret sa smrću počeo je jedne subotne večeri, dok sam se oko 22,30 pripremao da odem na počinak. Dok sam bio u kupatilu, odjednom sam osetio da gubim krv. Odmah sam pozvao svoju suprugu Hildu. Iako je bila iznenađena videvši toliko krvi, kao medicinska sestra brzo se snašla. Otvorivši vrata, iz kutije je izvadila pelene koje smo pripremili za našu unučicu. Zatim me je brzo prebacila u odeljenje za hitnu pomoć najbliže bolnice u južnom Njujorku.

Pošto zbog slabog srca uzimam preparate protiv zgrušavanja krvi, lekar u odeljenju za hitnu pomoć nije uspevao da zaustavi krvarenje sve do dva sata posle ponoći. Posle svega što sam doživeo morao sam da čekam rezultate laboratorijskih testova.

Bolničar me je iz laboratorije dopratio do male bolesničke sobe. Pokazujući visoki sto na točkovima, rekao je: »Molim vas, da tu pričekate lekara. Odmah će doći!« Posle petnaestak minuta bolničar se vratio i našao me kako stojim. »Gospodine Morno, trebalo bi da sedite. Samo trenutak, odmah ću se vratiti!« Doneo je podnožje, visoko tridesetak santimetara, stavio ga pored mene i otišao.

»Podnožje je premalo da bi se na njemu moglo sedeti. Ipak, bolje i to nego da stojim«, rekao sam samome sebi. Smestio sam se najudobnije što sam mogao, oslonivši se leđima o sto. Prošlo je još petnaestak minuta, a onda se pojavila medicinska sestra, noseći injekciju s vrlo dugačkom iglom. »Šta vi radite tamo dole«, uzviknula je začuđeno. »Podnožje je trebalo da upotrebite da se pomoću njega popnete na sto!«

Shvatajući da sam glupo postupio, prsnuo sam u smeh. Sestra mi je dala injekciju i onda odjedrila s osmehom na usnama, jedva čekajući da svojim prijateljicama ispriča priču o smušenom pacijentu.

Posle nedelju dana dobio sam telefonski poziv lekara urologa, dr Vajza. Pregledao je moje testove i pozvao me da narednog dana dođem u njegovu ordinaciju.

Kada sam stigao, obavestio me je vrlo taktično i s mnogo obzira da bolujem od raka prostate. Veliki tumor izazvao je poslednje krvarenje. Rak se toliko proširio da se hemoterapija više nije mogla primeniti. Operacija je preostala kao jedina mogućnost. Pošto je razmotrio stanje moga srca, rekao je da će se posavetovati sa dr Smartom, mojim kardiologom, koliki bi rizik u mome slučaju predstavljao hirurški zahvat.

Kao što sam već spomenuo u prethodnoj knjizi - Neverovatni odgovori na molitvu, u decembru mesecu 1984. godine skoro sam umro na odeljenju za intenzivnu negu opšte bolnice u Nijagara Folsu. Testovi su kasnije pokazali da su virusi uništili veliki deo moga srca, ostavivši me da bolujem od kardiomiopatije, bolesti srčanog mišića. Dr Smart je tada rekao mojoj ženi da ne očekuje da ću živeti više od nekoliko meseci, a to sam saznao tek pre godinu dana.

U takvim slučajevima srce se polako raspada sve do smrti pacijenta. U mome slučaju umesto toga srčano tkivo je očvrstelo i pretvorilo se u tkivo slično koži. Međutim, sa srcem koje je radilo s 40 posto kapaciteta i krvlju koju sam stalno razređivao da bih sprečio zgrušavanje, bio sam jadan kandidat za bilo koji hirurški zahvat.

Oko 21 sat te večeri zazvonio je telefon. Na moje iznenađenje, javio se dr Smart. Obavestio me je da je razgovarao s urologom o mojoj operaciji i hteo je da se uveri da li sam svestan opasnosti kojoj se izlažem ukoliko pristanem na operaciju. U stvari, naglasio je da misli da se posle operacije neću probuditi iz anestezije.

Hilda i ja dugo smo razgovarali o tome kako da postupimo. Molili smo se Bogu da nam pomogne

da donesemo razumnu odluku. Te noći razmišljajući o smrti nisam mnogo spavao. Međutim, kada sam pregledao svoj prošli život i ustanovio koliko puta mi je Gospod pomogao, utešio sam se.

Bog je stalno brisao suze, ublažavao bol, uklanjao zabrinutost, rasterivao strah, zadovoljavao potrebe, izlivaio bezbrojne blagoslove. Kada sam pomislio šta je On već učinio u mome životu, moja vera je ojačala i ja sam se upitao: »Zašto da razmišljam o smrti kad služim živome Bogu, Gospodu slave, u kome nastava Duh života (Rimljanima 8,2)?«

Biblijski tekstovi počeli su da osvajaju moje sećanje. »Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje. Jer zna građu našu, opominje se da smo prah.« (Psalam 103,13.14) »Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva, ili poglavarstva ili vlasti, sve se kroza nj i za nj sazda. I on je pre svih, i sve je u njemu.« (Kološanima 1,16.17) »Jer u njemu živi sva punina Božanstva telesno. I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti.« (Kološanima 2,9.10)

Moje srce ispunilo se oduševljenjem, kada sam se setio teksta: »I prohodāše po svoj Galileji Isus, učeći po zbornicama njihovim, i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od različitih bolesti i s različitim mukama, i besne, i mesečare, i uzete, i isceli ih.« (Matej 4,23.24)

Pored svega i jedan tekst iz knjige „Čežnja vekova“, pružio mi je dodatno ohrabrenje: »A kada se navršilo vreme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja isceljujuće milosti na svet koja nikada neće biti sprečena ili zaustavljena dok se plan spasenja ne izvrši.« (Čežnja vekova, str. 24; II izdanje) Shvatio sam da su blagoslovi isceljenja dostupni svakome ko ih traži.

Ohrabren i utešen, počeo sam da se molim:

»Dragi Isuse, Ti si moja snaga i moj Izbavitelj. Dok gledam prema Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu u kojoj posreduješ za grešno čovečanstvo, hvalim Te što si ostavio slavne nebeske dvorove i došao na ovu neprijateljsku Zemlju. Tvoja krv, prolivena na krstu, oprala je sve moje grehe i svako moje bezakonje, zablude moga srca i zlo moje grešne prirode. Za sve lepote Tvoje ljubavi i sve blagoslove Tvoje milosti hvala Ti, Gospode, iz dubine moga srca.

Kao što dobro znaš, moje ljudske sposobnosti su pri kraju. Smrt i onaj koji ima državu smrti, đavo (Jevrejima 2,14), prilaze mi sve bliže da me odnesu u grob, ali ja odbijam da verujem da je došlo vreme moje smrti.

Pre pet godina Ti si me u bolnici izbavio od smrti. U to vreme uveo si me u posebnu službu molitve za bližnje pa sam mogao da vidim kako blagosiljaš mnoštvo ljudi, odgovarajući na moje molitve. Ne mogu da poverujem da želiš da se to moje delo sada završi.

Gospode, ti znaš, da se ne bojim smrti, ali toliko volim da se molim za druge i da sebe gledam kao onoga koji otvara vrata, čoveka koji žuri od tamnice do tamnice, moleći Te da oslobodiš robove vezane okovima greha.

Gospode, ne pokušavam da Ti kažem šta da učiniš i kako to da učiniš. Ali, znam da mi je rečeno da za deset dana moram otići u bolnicu da budem operisan. Ako je to Tvoja volja, neka Tvoja bezgranična životna sila prožme celo moje biće, tako da lekari prilikom operacije ne nađu ni tumor ni rak.

Gospode, ima toliko ljudi za koje treba da se molim da više ne smem da gubim vreme moleći se za sebe. Neću Ti više govoriti o svojim fizičkim potrebama. Umesto toga, moja će molitva biti da se Tvoja volja ostvari u mome životu, na slavu Oca, Sina i Svetoga Duha.«

Izgovorivši ove reči, oslonio sam se na Njegovu večnu ljubav i milost.

Na dan operacije bolničar me je odvezao u operacionu salu, opremljenu najmodernijim hirurškim aparatima. Sve je blistalo sjajem koji je svedočio o čistoći i uloženom trudu.

Posle pet sati našao sam se ponovo u svojoj sobi. Odlično sam se osećao. Kasnije je navratio i dr

Vajz da vidi kako sam. Obavestio me je da nije našao ni traga od tumora. Osim toga, bio je iznenađen što ne osećam nikakve bolove. Pacijent u postelji do moje, koji je pretrpeo isti hirurški zahvat, morao je često da prima injekcije za ublažavanje bolova.

Uzorci tkiva bili su poslani u dve različite laboratorije da se ustanovi ima li tragova raka. Posle pet dana napustio sam bolnicu, hvaleći Boga što je bio tako dobar prema meni. Prošla su još tri dana. Otišao sam u ordinaciju dr Vajza da dobijem rezultate testova. Kada sam ušao, široko se nasmešio, vidno uzbuđen: »Nije pronađen ni trag raka«, obavestio me je, a onda dodao da mogu da se zaista radujem, ako uzmem u obzir rezultate prethodnih testova.

Zahvalivši mu, podsetio sam ga da sam posle prvih testova zahtevao da mi tačno kaže koliko je moje stanje kritično. Želeo sam da znam svoj položaj, tako sam mu objasnio, da bih znao kako da se molim. »Sada vam zahvaljujem što ste biti otvoreni prema meni, ali najviše zahvaljujem Bogu što je učinio ono što je ljudima bilo nemoguće!«

Zapanjujuće novosti

Šest meseci posle toga primio sam poziv iz Kalifornije. Javio se Siril Gros, čovek koji mi je daleke 1946. godine održao 28 biblijskih časova za osam dana, i tako me od obožavanja demona obratio Hristu. Pošto smo nekoliko minuta ćaskali, napomenuo je da ima neke rđave vesti o kojima želi da razgovara sa mnom.

Rekao je: »Možda ćeš se zaprepastiti, ali prema rečima moga lekara preostaje mi samo oko šest meseci života. Biopsija je pokazala da imam rak prostate koji je uznapredovao. Zahvatio je i okolne organe, uključujući limfne čvorove. Lekar kaže da će morati da obavi drastičan hirurški zahvat i da će me posle toga poslati na zračenje.«

Iako je vest zaista bila loša, nisam zapao u očajanje. I sam sam prošao kroz slično iskustvo pre samo šest meseci. Bog me je proveo kroz sve to i zato sam verovao da će isto učiniti i za mog prijatelja.

Predložio sam mu da odloži operaciju za oko tri sedmice i da to vreme iskoristi i pokrene na molitvu ljude i žene jake vere. Naravno, dodao sam da ćemo se Hilda i ja moliti za njega.

Siril se svideo moj predlog, a lekar je prihvatio odlaganje operacije. Posle tri sedmice specijalisti su obavili testove koji su pokazali primetno poboljšanje zdravstvenog stanja moga prijatelja. Rečeno mu je da se opet javi posle tri sledeće sedmice. Na iznenađenje lekara, novi testovi su pokazali da je veći broj manjih tumora nestao i da je rak bio u povlačenju.

Svaka tri meseca Siril je odlazio lekaru. U oktobru mesecu lekar je predložio uklanjanje povećane prostate da bi se obnovila normalna funkcija urinarnog sistema. Operacija je uspela, a laboratorijske analize pokazale su da je ostao samo mali trag tumora u sredini organa.

Kasnija ispitivanja su pokazala da se Siril potpuno oslobodio raka i da može da se vrati svom redovnom profesorskom pozivu.

Poziv za pomoć

Jedan od moje braće, Edmond, živeo je u Otavi. Čim je knjiga - Neverovatni odgovori na molitvu, izašla iz štampe, on je kupio pedesetak primeraka i poslao ih prijateljima i poznanicima. Jedan primerak je poslao svojoj nekadašnjoj supruzi koja je živela u Nijagara Folsu, u Ontariu.

Oduševljena pričama o tome kako je Bog odgovorio na molitvu, pozvala je Edmonda i upitala ga da li bih hteo da se molim za nju da bude izlečena od bolesti kostiju koja joj je stvarala velike tegobe.

Već godinama patila je od teških bolova. Deformacija kostiju prvo se pojavila na zglobu stopala, stvarajući kvrgu koja je toliko porasla da više nije mogla da nosi cipele. Osim toga, više nije mogla da se osloni na tu nogu i morala je da hoda pomažući se štakama.

Kada su patnje postale toliko teške da ih više nikakvi lekovi nisu mogli ukloniti, lekari su počeli ozbiljno da razmišljaju o amputaciji stopala. Međutim, ubrzo pošto smo počeli da se molimo za nju, bolovi su počeli da se smanjuju i za nekoliko dana potpuno nestali. Otok je počeo da se smanjuje, pa je uskoro mogla da obuje i cipelu.

Od tada je mogla sama da odlazi u kupovinu i obavlja druge poslove, koje su do tada drugi morali da obavljaju umesto nje. Posebno je bila radosna što je mogla da poseti svoju decu u severnom Ontariju.

Kada se setim svih tih iskustava, kada se setim kako me je Gospod upotrebio da se molim za druge, moje srce govori zajedno sa psalmistom:

*»Hvalite Gospoda,
Glasite ime Njegovo,
Javlajte po narodima dela Njegova!
Pevajte Mu i slavite ga,
Kazujte sva čudesa Njegova.
Hvalite se svetim imenom Njegovim,
Neka se veseli srce onih
Koji traže Gospoda!
Tražite Gospoda i silu Njegovu,
Tražite lice Njegovo bez prestanka.
Pamtite čudesa Njegova
Koja je učinio,
Znake Njegove i
Sudove usta Njegovih.«*

(Psalam 105,1-5)

Otkako je objavljena knjiga - Neverovatni odgovori na molitvu, stotine ljudi pisalo mi je ili telefoniralo da mi kaže kako ih je Božji Duh blagosiljao dok su čitali o sili molitve za bližnje i počinjali da je osećaju u svom svakodnevnom životu.

Moja lista za molitvu porasla je na 700 imena kada sam svoje molitve pridružio njihovima. Gospod nam je ukazao veliku čast, kada je ljudima pomagao da pobede sebe, da pobede greh, iskušenja, silu palih anđela.

Te ljude koji su se molili za bližnje, najviše je iznenađivala činjenica da je Božji Duh bio u stanju da ljude koji se uopšte nisu zanimali za Boga, iznenada potpuno promeni. Divili su se Božjoj spasonosnoj sili, dok su upravo ti ljudi sedeli s njima u crkvi i hvalili Boga. Bog se poslužio njihovim molitvama i učinio čudo. Pisali su mi dugačka pisma u kojima su opisivali radost koju su tada osećali.

Dozvolite mi da vam pročitam nekoliko redova iz pisama gospođe koju ću nazvati Meri Braun.

»Dragi brate Morno,

Velika je to radost služiti svojim molitvama našem Gospodu! Ja sam krštena vernica Crkve već divnih petnaest godina. Kako se to dogodilo je druga uzbudljiva priča. U toku poslednje dve godine počela sam čvrsto da verujem u molitvu za bližnje. U toku tog vremena trudila sam se da budem što bliže Isusu i da Mu što vernije služim svakoga dana. On me je sigurno vodio, a i vaša knjiga bila je deo tog posebnog vodstva.

Prihvatila sam neke od vaših proverenih ideja. Posebno mi se svidela misao da se molim Bogu da osobu, za koju Mu se obraćam, okruži atmosferom svetlosti i mira. Da vam ukratko ispričam jedno od svojih iskustava u molitvi!

Moja sestra Džozefina, stara 38 godina, učinila je preljubu i posle toga muž ju je napustio. Prolazila je kroz pakao (njena reč) više od dva meseca posle Raselovog odlaska. Iako ona to nije znala, Rasel je znao za njenu vanbračnu vezu više od godinu dana u toku koje je nagovarala svog ljubavnika da se odluči između nje i svoje žene.

Sve do tog vremena Džozefina nikada nije ničim nagoveštavala da oseća potrebu za Bogom ili religijom. Ali, kada je kriza izbila, obratila mi se i zatražila da se molim za nju. Iskreno sam se molila da njen ljubavnik ostane uz svoju ženu. Posle dva meseca, on joj je izričito rekao da nikada neće ostaviti svoju ženu i prekinuo je vezu.

Posle izvesnog vremena saznala sam da se i Džozefina i Rasel mole Bogu da im pomogne da se pomire.

Kakve li prednosti, Božji saradnik u ovom posebnom poslu! Moja je želja i molitva da postanem mudar posrednik i da me Bog upotrebljava sve više i više u ovom delu. Gledati kako Bog uslišava molitve je veoma uzbudljivo. Moja vera neprestano raste. Prihvatila sam ideju o molitvi koju ste objavili u vašoj knjizi. To je divna, blagoslovena ideja!

Gospod je bio dobar prema meni. Imam nekoliko veoma dobrih prijatelja i umesto da vam u svakom pismu šaljem po nekoliko imena za vašu molitvenu listu, odlučila sam da ih pošaljem odjednom. Obavestiću vas šta je Providenje učinilo u svakom pojedinačnom slučaju.

Za svoju molitvu za bližnje, koju upućujem svakog jutra, prihvatila sam tekst koji ste predložili... Danas primerak vaše knjige šaljem svojim roditeljima. Gospod mi je u njima dao sjajnu mogućnost za svedočenje. Oni su tek nedavno nedeljom počeli da odlaze u crkvu i mama kaže da će posetiti nekoliko

bogomolja da vide u kojoj im se najviše dopada. Oni zaista traže Boga i dok Ga traže, ja se iskreno molim za njih. Čvrsto verujem, iz celog srca, da će im Bog pokazati pravi put. To je samo pitanje vremena. To će biti veliki trenutak koji očekujem s najvećom i iskrenom radošću.

Obećavam da ću se moliti za vas i sve vaše, dok Isus ne poželi da me uzme sa sobom. Kako će to biti blažen i radostan dan!«

Posle tri meseca primio sam od nje još jedno pismo.

»Dragi brate i sestro Morno,

Hvala vam, Hilda, na vašoj dragocenoj poruci. Imam ponovo nekoliko prekrasnih uslišenja o kojima želim da govorim. Ako se sećate, molila sam vas da se u molitvi setite moje sestre čiji se brak raspao. Ponovo su zajedno. Muž se vratio oko Uskrsa i sada se oboje trude da brak uspe. Hvala Bogu!

Drugi odgovor na molitvu je čudo koje vidim u životu svoga očuha. Ne sećam se da li sam vam pričala da me je zamolio da mu objasnim kako je došlo do promene od subote na nedelju i kako sam iskoristila priliku da mu iznesem činjenice. Vođen Svetim Duhom, on se uverio da je Subota dan odmora.

U gradu nedaleko od našeg mesta održava se niz evanđeoskih propovedi. Poslala sam im pozivnicu i prošle nedelje moja mama i Hari došli su da čuju propoved. Moji roditelji bili su veoma oduševljeni. Čak i mama, koja retko govori o verskim pitanjima, kazala je da je predavanje bilo izvanredno.

Moj dragi tata je blistao. Zapazila sam izrazitu promenu na njegovom licu otkako je prihvatio Subotu. Samo pre tri meseca nisam ni sanjala da ću pored svojih roditelja sedeti u crkvi. Zaista mi je bilo drago! Svojim očima vidim delovanje Svetoga Duha u njihovom životu i to me veoma hrabri.«

Oba pisma bila su u stvari mnogo duža, govorila su i o drugim osobama koje su doživele blagoslov delovanjem Svetoga Duha. Kada čitam ili slušam o takvim iskustvima, uvek se setim sledećeg teksta iz knjige - Čežnja vekova:

»Kada Božji Duh osvoji srce, On preobražava i život. Grešne misli se odbacuju, rđava dela se napuštaju; ljubav, poniznost i mir zauzimaju mesto gneva, zavisti i svađe. Radost zauzima mesto žalosti a lice odsjajuje nebeskom svetlošću.« (Čežnja vekova, str. 134; II izdanje)

Svakoga dana postajem sve radosniji što tako veliki broj vernika upućuje molitve Bogu da zaslugama Hristove žrtve obuhvati one koji su u nevolji. Jedna osoba mi je pisala: »Duboko me je dirnulo što toliku važnost i značaj pripisujete nastojanju da se zasluge Hristove prolivene krvi pripišu onima za koje se molimo. Sada i ja svakoga dana razgovaram s našim nebeskim Ocem o tome koliko cenim spasavajuću silu zasluga Hristove božanske krvi i delovanja Svetoga Duha u našem životu i životu onih za koje se molimo. Gledam kako moje molitve bivaju uslišene i to mi donosi veliku radost.«

Verujem da sada počinju da se ispunjavaju reči proroka Isaije o dovršenju Božjeg dela na Zemlji: »Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode, a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvojemu, i ka svetlosti koja će te obasjati!« (Isaija 60,1-3)

Dok čitam pisma ljudi čije je molitve za bližnje Gospod uslišio, zapažam da su oni istovremeno stekli i novo razumevanje službe Svetoga Duha koji »čini delotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj sveta«. (Čežnja vekova, str. 582; II izdanje) Oni su potpuno jasno shvatili da samo Sveti Duh može da očisti čovekovo srce i da ga održi čistim.

Pre dosta godina, dok sam se trudio da uspostavim tešnji odnos sa Hristom i dobijem jasniji uvid u nauku o spasenju, naišao sam na sledeći tekst u spisima Duha proroštva:

»Hristos je obećao da će Njegovi sledbenici sve do kraja osećati božanski uticaj Svetoga Duha. Međutim, ovo obećanje nije prihvaćeno onako kao što bi trebalo, pa se zato nije ni ispunilo onako kao što je moglo. Obećanje Duha je pitanje o kome nismo mnogo razmišljali, a posledice su bile onakve kakve

su se mogle i očekivati - duhovna suša, duhovna tama, duhovno opadanje i smrt. Nevažna pitanja zaokupljaju pažnju, a božanska sila koja je neophodna za rasteenje i napredovanje Crkve, i koja bi sa sobom donela i sve ostale blagoslove, nedostaje iako je ponuđena u svome beskrajnom obilju.« (8.T, p. 21)

Osnovne ideje iz ovog teksta mnogo dana zaokupljale su moje misli. Vodile su me na kolena i upućivale da zatražim posebnu pomoć od Boga. Iznad svega, dok sam čitao poslednju rečenicu, duboko sam osetio da sam razočarao svoga Spasitelja. Činjenica da sam dozvolio da nevažna pitanja istisnu silu Svetoga Duha učinila je da se osećam skoro kao izdajnik. Zato sam odlučio da napustim svoje ravnodušno ponašanje.

Svakoga dana molio sam se da me Bog Otac učini sličnijim Isusu, koji »nije ni živeo ni mislio, niti se molio za sebe, već za druge«. (COL p. 139) Molio sam se da svoju najveću radost nađem u traženju da Božji Duh blagoslovi život onih čija se imena nalaze na mojoj stalnoj molitvenoj listi. Nije dugo potrajalo dok sam uvideo da Sveti Duh deluje u mom životu, kad sam razmišljao o onima kojima su u životu bili neophodni večni Božji blagoslovi.

Otkrio sam radost molitve dok sam vozio svoja kola, dok sam odlazio na poslovne sastanke, dok sam čekao ljude s kojima je trebalo da se sretnem. Rezultati su me oduševili. Na primer, molio sam se za svoje poslovne prijatelje za koje sam znao da imaju teškoća. Kada sam kasnije razgovarao s njima, sami su mi svojom voljom pričali kako ih je Bog blagoslovio.

Prenošenje Božjih blagoslova drugima nastavilo se sve do danas. Dozvolite mi da vam opišem događaj koji se zbija upravo, dok sam pisao ovo poglavlje. Bilo je to jednog petka uveče oko 22,35 sati. Sveti subotni trenuci uneli su mir i spokojstvo u naš dom. Hilda je svoju pažnju posvetila nekoj dobroj knjizi, a ja sam razmišljao o međugradskom telefonskom razgovoru koji sam upravo završio.

Mlada žena, nazvaću je Meri, zamolila me je da se molim za njenu prijateljicu koja je upravo napustila svoga muža i otišla s drugim. Sva u suzama, ispričala mi je kako se ta njena prijateljica, nazvaćemo je Beti, nekada molila za nju, kada je imala problema u braku. Beti je tada razgovarala i sa mnom i tražila da se molim za Meri. Sada je na Meri bio red da traži nekoga da posreduje pred Bogom za Betino spasenje.

Iako sam odmah prepoznao o kome se radi, dozvolio sam Meri da završi svoju priču. Sama mi je ispričala o borbama kroz koje je prošla. Kazala mi je: »Džim i ja smo u braku bili nešto više od dve godine i još smo se iskreno voleli. On je bio na postdiplomskim studijama i naš dohodak bio je vrlo ograničen, tako da smo bili presrećni kada sam dobila ponudu da prihvatim jedno dobro plaćeno mesto. Smatrali smo da je to odgovor na naše molitve.«

Zastala je za trenutak, a onda upitala: »Gospodine Morno, mislite li da je moguće da se žena duboko zaljubi u drugog čoveka, iako i dalje iskreno voli svoga muža?«

Umesto da se upustim u raspravu o istinskoj ljubavi i snazi zaljubljenosti, jednostavno sam odgovorio da se u ovo naše vreme događaju mnoge čudne i neobične pojave. Meri je nastavila: »Ne znam zašto vam sve to govorim, osim što mislim da Sveti Duh želi da znate kako su uslišene molitve koje ste upućivali za mene.«

»Pošto sam provela nekoliko meseci na svom novom radnom mestu u velikoj trgovini, počela sam da zapažam jednoga od svojih pretpostavljenih. Njegova ljubaznost i navika da mi upućuje komplimente privukli su moju pažnju. Počeo je da mi se dopada.

Nije dugo potrajalo i on je postao trajno prisutan u mojim mislima. Stalno sam o njemu mislila, čak i dok sam bila sa svojim mužem. Iako sam shvatala da nije dobro da mu dozvolim da me toliko obuzima, nisam mogla da se zaustavim. Njegova vlast nada mnom postala je tako velika da sam priznala Beti da ne bih bila sposobna da ga odbijem, kada bi me pozvao da s njime podelim postelju.

Znala sam da bi se upravo to i dogodilo da su događaji nastavili da se razvijaju onako kao što su započeli. Samo nekoliko dana pre toga uhvatila sam sebe kako čeznem da me zagrlji, dok smo sami radili u skladištu.

Ponekad bi stavljao ruku na moje rame, dok smo razgovarali, i tada snažna i vrlo ugodna osećanja razlila bi mi se po celom telu. Potpuno sam se vezala za njega. Ali, hvala Bogu, vi, gospodine Morno, i Beti molili ste se za mene. Kada me je jednoga dana pozvao da ga posetim i vidim njegovu zbirku poštanskih maraka, na koju je bio vrlo ponosan, odgovorila sam ne misleći: To ne mogu da učinim, ukoliko moj muž ne bude sa mnom!

Onda je poplava straha obuzela moje misli, kada sam pomislila šta bi se dogodilo da sam se sama s njime zaista našla u njegovom stanu. Tekst koji sam pamtila još od detinjstva - Josifove reči kada se suočio s iskušenjem - vratio mi se u sećanje: Kako bih mogao učiniti tako grdno zlo i Bogu zgrešiti? Iznenada sam se uplašila onoga za čime sam do tada toliko čeznula.

Ne preterujem, gospodine Morno, kada kažem da sam u tom trenutku ponovo stekla svoju sposobnost razlikovanja dobra i zla. Okovi zaljubljenosti spali su sa mene i uz Božju pomoć nikada ih više neću ni staviti!«

Podsetio sam Meri da su se mnogi za nju molili Bogu. Sveti Duh je moćno delovao u vreme njene najveće potrebe. Nije ništa odgovorila desetak, petnaestak sekundi, ali sam jasno čuo njeno jecanje. Konačno, zadobivši ponovo vlast nad sobom, zahvalila mi se na molitvama.

Međutim, razlog zbog kojega me je pozvala i dalje ju je mučio. Nije mogla da shvati kako je žena, koja se u vreme njenih najžešćih iskušenja molila za nju, iznenada mogla da ode sa drugim čovekom. »Kako je osoba kao što je Beti, koju sam uvek smatrala dobrom hrišćankom, mogla tako duboko da padne u greh da nije htela da poslušati glas razuma ni glas savesti? Njen pogled na život toliko se promenio da ono što je duhovno za nju više nije imalo nikakve vrednosti.

Užasnilo me je kada sam pomislila, a i sada me užasava kad mislim, ako je Beti, uvek osoba čvrstih moralnih načela, mogla iznenada da zanemari duhovnu stranu života, kakve mogućnosti onda imam ja da zadobijem Nebo?«

Odgovorio sam joj: »Niste vi jedina osoba koja mi je postavila to pitanje. U stvari, veliki broj ljudi mi je pisao i tražio da se molim za nečiji brak. Ljudi mi stalno govore o svom zaprepašćenju kada su videli nekoga, koga su smatrali stubom crkve, kako iznenada ruši svoj brak.«

Zabrinutost je bila prisutna u njenom glasu, kada me je upitala šta mislim šta se to događa u Crkvi. Objasnio sam joj da mislim da takvi ljudi još nisu naučili kako ih »sila Božja verom može sačuvati za spasenje« (1. Petrova 1,5), i da su preljuba i raskid braka među vernicima rezultat činjenice da oni polako zapostavljaju svoj odnos sa Bogom i dozvoljavaju urođenim sklonostima svoga grešnog srca da preuzmu vlast.

Rekao sam joj da knjiga - Patrijarsi i proroci, opisuje tri određena činioca koji su doveli do toga da stari Izrailjci odbace Boga. »Upravo onda kada bi se našli u stanju oguštenosti i sigurnosti, Izrailjci su upadali u greh. Propuštali su da Boga stalno imaju pred očima, zanemarivali molitvu i gajili duh samopouzdanja.« (RR, r. 459) Na sledećim stranicama istog dela, pisac nastavlja da nas opominje da će se ono što je navelo na otpad Božji narod na reci Jordanu, zapaziti i u danima neposredno pre Hristovog drugog dolaska.

Rekao sam Meri: »Odbacivanje nečega što je tako sveto kao bračni zavet čini nam se neobjašnjivim sve dok se ne setimo da je grešno ljudsko srce 'prevarno više svega i opako'. (Jeremija 17,9) U stvari, tako je prevarno da je čak i Solomun, najmudriji među ljudima, tri puta u Bibliji nazvan Božjim miljenikom, unizio svoj život, kada je zaboravio da Boga stalno ima pred očima. Brzo je otkrio i doživeo snagu neobuzdane ljubavne zaslepljenosti. Biblija kaže da 'žene zanesošće srce njegovo za tuđim

bogovima... tada sagradi Solomun visinu Hemosu, gadu Moavskom, na gori prema Jerusalimu i Molohu... tako učini svim ženama tuđinkama, te kađahu i prinošahu žrtve svojim bogovima'.« (1. O carevima 11,4-8)

Meri je zaželela da sazna nešto više o tome kako nas »sila Božja može verom sačuvati za spasenje«. Obećao sam da ću joj napisati pismo o sili greha i odvajanju od Boga i o tome kako smo bespomoćni pred tim silama ukoliko Božji Duh ne stane na našu stranu.

U sledećim poglavljima govoriću o nekim važnim činiocima koje moramo poznavati ukoliko želimo da sačuvamo i održimo životodavni odnos sa Bogom. Osim toga, želim da pokažem kako naše molitve za bližnje omogućavaju Bogu da pošalje svoga Svetoga Duha da našim milima i dragima pomogne u njihovoj borbi protiv greha i zla.

Od velikog broja pisama i zahteva koje dobijam, jedna vrsta redovno duboko potresa moja osećanja. To su pisma pobožnih roditelja čija su deca odbacila njihovu veru i njihovu Crkvu. Verujem da neću preterati ako kažem da sedamdeset odsto tih roditelja na ovaj ili onaj način sebi pripisuje krivicu za ono što su učinila njihova deca. Skoro da svi pišu: »Kao roditelji, pitamo se gde smo pogrešili u vaspitanju svoje dece. Gde smo ih izneverili?«

Neki od tih roditelja tako su slomljeni svojim razočaranjem da izbegavaju susrete s drugim vernicima da ne bi morali da objašnjavaju šta se dogodilo s njihovom decom. Jedna takva majka preda mnom je istovarila celo breme svojih briga, a onda me je zamolila da se molim za njenog muža. Njegov život bio je toliko uzdrman ponašanjem njegove odrasle dece da je prestao da dolazi u crkvu. Jednostavno nije mogao da se suoči s drugim vernicima.

Žena se bojala da će njen muž uskoro dići ruku na sebe. Mnogo puta joj je govorio: »Voleo bih da sam mrtav. Onda ne bih morao da živim ovako bednim životom.«

Kada odgovaram roditeljima hrišćanima koji su doživeli takva iskustva, obično naglašavam da nemaju razloga da sebe okrivljuju zbog ponašanja svoje dece. Nijedan roditelj nije savršen, ali je još važnije imati na umu da svako mlado biće samostalno donosi svoje odluke. Upravo đavo pokušava da roditeljima pripiše krivicu za ono što neko drugi - posebno njihova deca - čini ili ne čini. Zašto krivicu ne bismo smestili tamo gde joj je zaista mesto? Zašto je ne bismo pripisali čovekovom grešnom, pokvarenom srcu? Svaki od nas pojedinačno odlučuje hoće li slediti svoje zle sklonosti i savete sotone i njegovih palih anđela.

Sotona se trudi da nas navede da sebi nepotrebno pripisujemo krivicu i sramotu. Dok sam pre mnogo godina pripadao obožavaocima demona, spiritistički sveštenik govorio je da zli duhovi posle smrti nečijeg bračnog druga, uživaju u tome da preživelog podsećaju na sve neljubazne reči koje je u toku zajedničkih godina uputio svom umrlom bračnom drugu.

Zli anđeli svakog takvog paćenika bombarduju slikama njegove krivice da bi ga obeshrabrili, da bi mu oduzeli radost življenja. »Ta vrsta mentalnog pritiska veoma je mila sotoni«, kazao mi je taj obožavalac sotone. Mislim da moramo ozbiljno shvatiti ove njegove reči. One su odjek onoga što Biblija govori o sotoni i njegovoj želji za razaranjem. Ako ne može da nas navede da se odrekemo Boga time što ćemo činiti zlo, potrudiće se da nas uništi tako što će nas paralisati svešću o lažnoj krivici.

Roditelji koje proganja misao o ličnoj krivici, treba da poslušaju Isusov poziv: »Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti!« (Matej 11,28) Naš Gospod nudi svoju izdržljivost, tu posebnu osobinu koja nas održava u snazi u teška vremena, kada se životi mnogih ljudi raspadaju.

Kao što sam već rekao, primio sam bezbrojna pisma roditelja u kojima su izražavali očaj zbog svoje dece. Međutim, kada su shvatili da Sveti Duh može da učini čudo spasenja, ti isti roditelji pisali su mi o blagoslovima kojima je Bog obasuo njihove porodice. Pričali su mi o sili Duha kojom je preobrazio život i promenio teške okolnosti. Ta pisma svedoče o pobedama koje su postignute u beznadežnim slučajevima.

Jedno pismo je ovako počinjalo: »Teška srca vam pišem. Znam da Bog nije pristrasan iako izgleda da neke molitve uslišava pre nego druge. Mislim da su naše molitve neuspešne, jer ne dobijamo uslišenje koje smo tražili.

Ne molimo se za novac, kuće ili zemaljska dobra. Mi tražimo svoju decu. Imamo jednog sina i

jednu kćer. Uglavnom, naš problem je sledeće prirode:

Naša kćerka, Darlena, laže i spremna je na razne smicalice. Veoma je ratoborna, odbacuje naša pravila, ne poštuje Boga.

Naš sin, Čarls, nema nikakve želje da se pripremi za život. Nemaran je u školi, lako se obeshrabri, odustaje zbog najmanjeg problema i povlači se u sebe. Pohađa jednu od naših visokih škola, ali ne uči dobro. U našoj kući vlada stalni haos.

Brate Morno, možda ti ovi problemi ne izgledaju preteški, ali znamo da će naša deca, ako ovako nastave, uskoro pasti u ruke sotoni i činiti ono što on želi. Iako ne pokušavamo da sebe predstavimo kao savršene roditelje, mogu da kažem da smo učinili sve što do nas stoji da im pružimo dobar primer u bogoslužju, redovnom pohađanju crkve, u svemu Moram da kažem da je Bog bio dobar prema nama. Ali, kako se događaji sada razvijaju s našom decom, mislimo da će pritisak uskoro postati neizdržljiv.

Mi se davimo pod ovim pritiscima, brate Morno. Očajnički nam je potrebna pomoć da svoju decu usmerimo prema Bogu. Molimo te da nas staviš na svoju molitvenu listu.«

U jednom sličnom pismu, supruga navodi muževljeve reči: »Čini mi se da bi me svaki dodatni pritisak kome bi me u životu izložila moja bezbožna deca, doveo do samoubistva.«

Takve očajničke izjave uvek izazivaju suze u mojim očima i čine da me srce boli. I zato, kad svaki takav slučaj iznosim pred Boga, trudim se da roditeljima odgovorim tako da u njihovim srcima probudim makar samo varnicu nade. Želim da shvate da po Božjem uzvišenom planu spasenja, Sveti Duh može na divan način da promeni čak i najteže stanje. Sveti Duh će uzdići Hrista i prikazati Ga kao moćnog Spasitelja koji čini čuda.

Izgleda da se ljudi oduševljavaju kada nađu nekoga, ko je spreman da se bavi onim što ih boli. Majka Darlene i Čarlsa mi je odgovorila: »Kada sam primila i pročitala vaše pismo veoma sam se obradovala - možda i zato što tako nešto nisam očekivala.« Mnogi ljudi se nadaju da će neko podeliti s njima makar deo njihovog tereta, da će bar biti spreman da sasluša njihove tužbalice.

Otprilike dva meseca posle toga, ista majka poslala mi je pismo sa željom da me obavesti o promeni koja se dogodila u životu ovo dvoje mladih. Njeno pismo bilo je puno zahvalnosti za Božje blagoslove.

Kćer Darlena, promenila se i od ratoborne, ateistički raspoložene devojkice u uslužnu, razložnu osobu koja posećuje crkvu i želi da svima govori o svojoj zainteresovanosti za duhovna pitanja. Čak ističe da se molila Gospodu da je promeni.

Sin Čarls stekao je novi pogled na život. Umesto bezvoljnosti i nemarnosti u školi, sada uči i energično se suočava s problemima. Rekao je majci da je prestao da puši i da je odbacio i druge navike koje je tokom vremena prihvatio.

Pošto je majka profesionalno vezana za veliku međunarodnu ustanovu i nema dovoljno vremena da mi piše o promenama u životu svoje porodice, zatražila je broj mog telefona i od tada me telefonom i pismima obaveštava o svemu što se događa u njihovom životu. Nije više očajna ni depresivna, sada radosno razmišlja i govori o onome što Sveti Duh čini u životu onih za koje se zajedno sa svojim mužem moli. Oni su svedoci da Sveti Duh očajnim, bespomoćnim bićima daje snagu da žive uspešnim, pobjedničkim, hrišćanskim životom.

Suočiti se sa stvarnošću

Sila zla stolicima je jačala i sada je dostigla moć koja nadmašuje snagu razuma i roditeljskog autoriteta i u stanju je da razori mnoge hrišćanske domove. Međutim, odbijam široko prošireno mišljenje da čovek jedva da može da učini nešto više nego da zatraži od Gospoda da se postara za odlutala bića do kojih mu je stalo. Mi se možemo pozvati na zasluge Hristove krvi koja je prolivena na Golgoti. I ako

naučimo da se poslužimo božanskom silom na spasenje onima koji su se udaljili od Boga, možemo očekivati da će se zaista događati čuda spasenja u životu onih za koje se molimo.

Pre nego što razmotrimo kako božanska sila može da preobrazi život, mislim da treba da razmislimo o problemu greha u svom životu. Tri snažna činioca zla pokušavaju da zavladaju svakim od nas, tri činioca protiv kojih smo bez Božje pomoći potpuno bespomoćni. Potrebno je da razmislimo o:

1. Sili greha.
2. Sili smrti.
3. Sili odvajanja od Boga.

Isus je spomenuo neka zla koja sila greha može da pokrene u životu svakog pojedinca: »Jer iznutra, iz srca ljudskoga, izlaze misli zle, preljube, blud, ubistva, krađe, lakomstva, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane čoveka.« (Marko 7,21-23) Nije nikakvo čudo što Biblija kaže da je srce čovekovo »prevarno više svega i opako«. (Jeremija 17,9)

Veliki broj pisama dobio sam od hrišćana koje progone nečiste misli. Oni su naglasili da samo teškom borbom mogu da skrenu svoje misli na ono što je dobro.

»Skoro da sam obeshrabren što svako jutro, čim se probudim, počnem da mislim o nekim nemoralnim delima koja sam činio pre nego što sam postao hrišćanin«, piše mi jedan čovek. »Trudim se iskreno da mislim o onome što je dobro, ali ne prođe mnogo i neka od tih nečistih misli se vraća. Najžalosnije je što se time žudno bavim i sa velikim interesovanjem.«

»Često se pitam da li je bitka koju vodim već izgubljena?«

»Ima li načina da pobedim te slabosti?«

»Ili i vi mislite da sam izgubljen slučaj?«

"Kada čitam reči iz Psalma: 'Ko će izaći na goru Gospodnju i ko će stati na svetom mestu njegovu? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče ime njegovo uzalud i ne kune se lažno' (Psalam 24,3.4), osećam da ću izgubiti večni život, jer nemam čisto srce koje psalmista spominje.«

U svom odgovoru rekao sam mu da ništa osim božanske Hristove snage, koju svakoga dana dobijamo posredovanjem Svetoga Duha, ne može da nam osigura pobedu. Zatim sam mu govorio o formuli koja mi je decenijama pomagala da ne dozvolim grehu da me odvoji od Hrista. Prošlo je šest meseci, a onda mi je čovek napisao da je postao Hristov sledbenik. Hvalio je Boga što mu je Svetim Duhom pomogao da promeni svoj život.

Sila smrti navodi mnoge ljude da puše, da piju alkohol, da uzimaju droge ili da popuštaju navikama koje im skraćuju život. Oni zanemaruju naučna upozorenja da su takve navike opasne, odbijaju da poslušaju savete zdravog razuma.

Drugi se bore sa sklonošću da se izlažu nepotrebnim rizicima. Što je veća opasnost, to je veće i ugodnije uzbuđenje koje ih prožima. Verujem da je to uzrok što među mladima ima toliko žrtava u saobraćajnim nesrećama. U toku osamdesetih godina u automobilskim nesrećama samo u Sjedinjenim Državama poginulo je preko 74 hiljade mladih od osamnaest godina starosti. Mnogi preživeli govorili su o nekoj unutrašnjoj sili koja ih je gonila da brzo voze i da se tako izlože opasnosti.

Kada analizujemo silu odvajanja od Boga tada ustanovljavamo da se sastoji od dva elementa: nepoverenja u Boga i neverovanja u Boga. Ova sila uništila je nebrojene milione života tokom mnogih stoleća. Pretpotopni stanovnici odbili su da uđu u Nojevu lađu, a Jevreji, koji su napustili Egipat, radije su pomrli u pustinji nego da uđu u Obećanu zemlju.

Osim sila samouništenja koje dremaju u svakome od nas, moramo imati na umu da se sotona i njegovi anđeli svim silama trude da u naš um i život unesu očajanje, zbunjenost i osećanje pritiska.

Do sada bi naša srca svakako potonula u očajanje da nije činjenice da nas naš Spasitelj Isus Hristos može potpuno spasti od nas samih, od greha, od sveta i od sile palih anđela. Isus može da učini

ono što mi ne možemo, može da nas zaštititi od opasnosti protiv kojih smo bespomoćni, On može da nas preobrazi u ono što inače nikada ne bismo postali. On je jedina nada koju ćemo ikada imati.

Hristov dolazak je suviše blizu da bismo mogli uzalud da trošimo svoje vreme u beznadežnim pokušajima da sami zaradimo svoje spasenje. Umesto toga, treba da provodimo vreme u molitvi, tražeći Svetoga Duha, jedinu silu koja nam može pomoći da se odupremo grehu i da ga pobedimo (Čežnja vekova, str. 492-494). Duh proroštva ističe da nam Isus daje svoga Duha kao božansku silu pomoću koje možemo da savladamo sve nasleđene ili stečene sklonosti prema zlu i da pomoću nje On svoj karakter utiskuje u svoju Crkvu.

Važnije od svega je da živimo pobedonosnim i uspešnim hrišćanskim životom i to možemo postići samo na jedan način - uz pomoć Svetoga Duha koji počiva na nama i stanuje u nama.

Apostol Pavle, pišući Efescima oko čijeg spasenja se od srca trudio, privukao je njihovu pažnju govoreći o molitvama koje je upućivao za njih: »Toga radi preklanjam kolena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista... da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos verom useli u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božjom.« (Efescima 3,14-19)

Ovi redovi predstavljali su veliko ohrabrenje za hrišćane u Efesu, posebno kada su shvatili da se Pavle moli Bogu da ih Sveti Duh ojača na poseban način. Samo uz pomoć Duha mogli su da žive pobedonosnim hrišćanskim životom u ovom grešnom svetu.

Da bismo shvatili uticaj koji je Pavlova molitva imala na njih, moramo se setiti da se u jednom trenutku vernici iz Efesa nikako nisu mogli ubrojiti u primerne hrišćane. On sam ih podseća: »I vas, koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje, u kojima nekada hodiste po veku ovoga sveta, po knezu koji vlada u vetru, po duhu koji sada radi u sinovima protivljenja.« (Efescima 2,1.2)

Neki između ovih vernika bili su odani sledbenici demona: »A mnogi od onih koji čarahu, sabravši knjige svoje spaljivahu ih pred svima, i proračunaše i nađoše da su vredele pedeset hiljada groša.« (Dela 19,19)

Pokrenuti Svetim Duhom, ovi poklonici okultnih sila spalili su knjige, koje su vredele pravo bogatstvo, i svoj život predali Hristu. Mogu da zamislim apostola Pavla i njegovih dvanaest pratilaca (spominju se u početku poglavlja) kako su upućivali tople molitve Bogu za ove ljude i žene.

Verujem da su se molili da Bog ovim ljudima uračuna zasluge Hristove krvi, prolivene na Golgoti, i da Sveti Duh svakoga od njih okruži božanskom atmosferom mira i duhovne svetlosti. Verujem da su tražili da Sveti Duh nadjača i ukloni silu greha, silu smrti i silu odvajanja od Boga iz života svakog tog vernika. Svakako da su Pavle i njegovi saradnici svakoga dana ove molitve upućivali Bogu.

Fantastična obraćenja događala su se među Efescima, a ja verujem, u skladu s navodima iz Božje reči, da će se slična i još mnogobrojnija obraćenja događati i među vernicima naše Crkve, kada Božji narod molitvom vere bude posredovao za bližnje, isto onako odlučno kao što je to nekada činio apostol Pavle sa svojim saradnicima.

Godine 1946. pošto me je Sveti Duh obratio i izveo iz spiritizma u hrišćanstvo, Poslanica Efescima postala je veliki izvor ohrabrenja za mene, posebno kada sam shvatio šta je Pavlova molitva postigla među onima koji su se klanjali okultnim silama. Sledeći tekst me je uvek zadivljavao: »Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama, i nas koji bejasmu mrtvi od greha ožive s Hristom (blagodaću ste spaseni) ...da pokaže u vekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodatit svoje

dobrotom na nama u Hristu Isusu» (Efescima 2,4-7) Mi ćemo pred očima celog svemira biti dokaz Njegove spremnosti na opraštanje i Njegove sposobnosti da preobrazi buntovne grešnike.

Milost je u mojim očima postala još značajnija, kada sam pročitao da ona predstavlja temeljni deo Božjeg karaktera. Duh proroštva kaže da je milost »osobina koju je Bog pokazao prema ljudskim bićima koja je nisu zaslužila. Mi je nismo tražili, ona je bila poslana da traži nas. Bog se raduje da pokaže svoju milost prema nama, ne zato što bismo je bili dostojni, već upravo zato što smo je krajnje nedostojni. Naše jedino pravo na Njegovu milost je naša velika potreba«. (MH, p. 161)

Božji Duh jačao je prve hrišćane, osposobljavajući ih da postanu ono što sami nikada ne bi postali. Samo im je On mogao dati snagu da žive uspešnim hrišćanskim životom. Prema rečima apostola Jovana, Nebo je blagoslovilo njihov molitveni život, tajnu njihovog pobedonosnog hrišćanstva. »I što god zaištemo, primićemo od njega, jer zapovesti njegove držimo i činimo što je njemu ugodno.« (1. Jovanova 3,22) Oni su bili u stanju da drže Božje zapovesti zato što im je njihov molitveni život omogućio pristup sili Svetoga Duha, kao što se to na mnogo mesta i vidi u Novom zavetu.

U Delima je zapisano kako su apostoli Petar i Jovan posetili Hram u Jerusalimu u vreme uobičajene dnevne molitve. Kada su se približili vratima Hrama, uzeti prošnjak zaustavio ih je i zamolio za milostinju. »A Petar reče: srebra i zlata nema u mene, nego što imam ono ti dajem: u ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodi!« (Dela 3,6) Biblija kaže da su se stopala i gležnji oduzetog čoveka utvrdili i dobili snagu i da je počeo da skače i hvali Boga.

Moje čvrsto uverenje je da će Bog ponovo činiti slična čuda među svojim narodom i da smo mi sada i dalje u procesu sticanja prave biblijske vere. Takvu veru moramo imati da bi On mogao da usliši naše molitve kao što je uslišavao molitve apostola i drugih vernika u njihovo vreme. Prema tekstu u Poslanici Jevrejima, u jedanaestom poglavlju, biblijska vera se sastoji od tri elementa:

1. Verovanja u Boga.
2. Poverenja u Boga.
3. Odanosti Bogu.

Isus - Gospod koji omogućava nemoguće

Ubrzo posle objavljivanja moje knjige o molitvi za bližnje, jedna žena mi je pisala: »Imam sina kome je potrebna molitva o kojoj ste govorili u svojoj knjizi. Veoma bih želela da govorim s vama o njemu, ukoliko biste bili toliko ljubazni da mi pošaljete broj svog telefona. Bilo bi mi mnogo lakše da vam o svom problemu ispričam telefonom. Molim vas, pomozite mi! Vaša sestra u Hristu«

Posle nekoliko dana pozvala me je telefonom. Objasnila mi je da ima tridesetdvogodišnjeg sina, koji je u dvadesetoj godini života izgubio sve svoje mentalne sposobnosti zbog upotrebe droga. Od tada više nije u stanju da se stara o sebi. Po nekoliko sati nepomično sedi u fotelji, puši i gleda u prazno. Ponekad očima prati majku, dok kuva ili radi po kući. Ne razlikuje dan od noći, spava neredovno i vrlo kratko. Ponekad se surovo udara po licu ili rukama i nogama sve dok ne poplavi.

Kada mu majka kaže da se ne povređuje, Henri pobesni i zahteva da mu se niko ne obraća. Pustio je kosu koja je narasla do pola leđa i nikome ne dozvoljava da je potkrati. Nikoga ne može da prepozna, čak ni roditelje, a govor mu je potpuno nerazumljiv. Ponekad razgovara sam sa sobom, proizvodeći nizove zvukova sličnih groktanju. Roditelji misle da je njegovo stanje beznadežno neizlečivo.

Pošto sam gospođu Harvi (nije njeno pravo ime) slušao oko dvadesetak minuta, počeo sam da se pitam zašto od mene traži da joj pomognem, kada ni medicinska nauka ne može da joj ponudi bilo kakvo rešenje. A onda sam shvatio da nisam ja u pitanju, već Bog. Žena je pokušavala da preko mene dobije Božju pomoć. Možda će Gospod uspeti da je preko mene usmeri prema životodavnoj sili Svetoga Duha? Možda Sveti Duh čeka da obnovi Henrijeve mentalne sposobnosti da preko njega uzdigne Hrista i ojača

veru mnogih?

Tiho sam se pomolio Bogu da me nauči šta da joj kažem. Pošto smo još neko vreme razgovarali, rekao sam joj da ću Henrijev slučaj ozbiljno shvatiti. Staviću njegovo ime na svoju molitvenu listu i posebno se moliti za njega. Zatražio sam da me s vremena na vreme obaveštava o njegovom stanju.

Vreme je prolazilo. Jednoga dana primio sam od nje pismo u kome me obaveštava da se Henrijevo stanje počelo popravljati. Njegov govor postao je razumljiviji i - na veliko iznenađenje roditelja - prvi put za 16 godina zatražio je od majke da mu potkrati kosu. Gospođa Harvi bila je oduševljena. Njena vera i vera njenog muža dobila je snažnu podršku, dok su gledali kako Sveti Duh interveniše u životu njihovog sina.

Upućujući hvalu Bogu, podsetio sam je da je Bog u biblijska vremena činio veličanstvena dela za svoj narod. Posebno sam naglasio da Bog »čezne da Mu se obraćamo s verom. On želi da od Njega očekujemo velika dela«. (COL p. 146)

Posle nekoliko meseci, Henri je odlučio da prestane da puši. Kada je najavio svoju odluku, majka je mislila da će biti nesposoban da je ostvari, jer je godinama pripadao strasnim pušačima. Poznavala je mnoge ljude koji su želeli da prestanu da puše i nisu uspeli.

Međutim, na veliko iznenađenje roditelja, Henri više nikada nije uzeo cigaretu. Gospođa Harvi čekala je da prođe mesec dana i tek tada me je obavestila o svemu. U toku sledećih šest ili sedam meseci svakoga meseca slala mi je izveštaj, i na moje veliko zadovoljstvo za sve promene u životu svoga sina hvalu je pripisivala Bogu. Jedan problem ipak je ostajao nerešen - Bog nije vraćao Henriju njegove nekadašnje mentalne sposobnosti, kao što su se nadali.

Još jedno pismo je stiglo. Gospođa Harvi je priznala da je njena vera u Božju moć počela da se koleba. Naravno, počeo sam da se molim i za nju.

Kada tražimo posebne blagoslove od Boga, Biblija traži sledeće: »Ali neka ište s verom, ne sumnjajući ništa, jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vetrovi podižu i razmeću, jer takovi čovek neka ne misli da će primiti što od Boga.« (Jakov 1,6.7)

Desetak dana posle toga kasno naveče, gospođa Harvi me je pozvala telefonom. Jedva je mogla da govori od suza. Kratko se pomolivši Bogu da mi pomogne, uspeo sam da je toliko smirim da sam mogao da razumem o čemu govori. Izgleda da je Henri iznenada postao nasilan, da je pobacao stolice kroz prozor i zapretio da će istući svoga oca. Morali su da pozovu policiju i da ga smeste u ustanovu za mentalno poremećene. Kazala mi je da je izgubila svaku nadu da će sinu ikada biti bolje. »Žao mi je što moram da vam kažem da sam izgubila veru u silu molitve i da Bogu više neću dosađivati svojim zahtevima!«

Govoreći joj da ne odustaje, obećao sam da ću udvostručiti svoje molitve za njenog sina. Verovao sam da je provala nasilnog ponašanja bila delo sila tame. Pokušavale su da nas navedu da odustanemo od molitve za Henrija. Pre nego što smo prekinuli razgovor, podsetio sam je na nekoliko biblijskih tekstova i preporučio joj da razmisli o njima.

Nije prošlo mnogo dana do njenog sledećeg poziva. Ovoga puta njen glas je drhtao od sreće, dok je hvalila Boga za divno delo Njegove milosti. Henri se vratio kući zdrav i telesno i duševno. Iako se nije mogao setiti ničega što se dešavalo u toku poslednjih 12 godina, odlazio je sa ocem da posećuje stare prijatelje, susede i roćake.

Kada sam upitao gospođu Harvi kako se to dogodilo, kazala mi je da se Henri jednoga jutra probudio u svojoj bolesničkoj sobi potpuno zdrav. Lekari su ustanovili da je mentalno oporavljen i posle nekoliko dana proveravanja, pozvali su roditelje da svog preobraženog sina odvedu kući.

»Slava Bogu na visini«, uzviknuo sam u slušalicu i radovao se zajedno s njome što Bog i danas pokazuje svoju ljubav prema nama.

Duhovna epidemija pustoši živote ljudi, žena i dece po celom svetu. Ona pogaća mlado i staro, ali posebno bolno deluje na nevinu decu, koja ne mogu da shvate zašto tata više ne mogu da žive zajedno, zašto ih jedno od njih napušta.

Poslednjih nekoliko decenija klima odbacivanja bračnih i roditeljskih obaveza dostigla je vrhunac. Sotona i njegovi anđeli služe se različitim uticajima s ciljem da unište ljubav, koju je Bog usadio u svako ljudsko biće. Oni našu kulturu prožimaju seksualnim prikazima i sve više nas izlažu uticaju najjazznovrsnijeg nemorala.

Još pre mnogo godina Duh proroštva nagovestio je da će se sotona truditi da razori porodicu i sve ostale odnose, koje je Bog uspostavio među ljudima. »Sotona se služi svim sredstvima da zločin i ponižavajuće poroke učini što popularnijim. Dok koračamo ulicama naših gradova ne možemo da previdimo zaslepljujuće reklame koje najavljuju zločine opisane u nekom romanu ili predstavljene u nekom pozorištu. Um se tako privikava da prihvati greh.«

»Ponašanje pokvarenih i zlih u časopisima našeg vremena uzdiže se pred ljudima, i sve što može da rasplamsa strasti opisuje se u uzbudljivim pričama. Ljudi toliko slušaju i čitaju o ponižavajućim zločinima da nekada osetljiva savest, koja bi užasnuo ustuknula od takvih prizora, na kraju otupi i oni se bave njima s požudnim interesovanjem.« (PP, p. 459)

Danas televizija i drugi mediji nude sotoni dodatne kanale da obavlja svoje delo. U ovo naše vreme, ukoliko ne upućujemo Bogu svakodnevne, stalne i odlučne zahteve da nam pruži pomoć da ostanemo čisti u mislima, u srcu i životu, čak i da smo najdisciplinovaniji, možemo neosetno da postanemo pokvareni u duši i iznenada padnemo kao natruli hrast. Dozvolite mi da to pokažem!

Jednoga dana pisala mi je neka žena: »Moj muž i ja smo ljudi pedesetih godina, podigli smo porodicu, naporno smo radili da školujemo decu i da ih vaspitamo u strahu Gospodnjem. Naša odrasla deca su sada osnovala svoje domove, u kojima se Bog proslavlja. Ja sam uvek bila aktivna u crkvi i radovala se da služim Bogu.

Moj muž je živeo primernim životom. Smatrali su ga dobrim hrišćaninom u crkvi sve do pre šest meseci, kada se pokazalo da on potajno uživa u pornografskim časopisima i kasetama.

Njegov pokvareni ukus izašao je na svetlost dana na sledeći način. Neki naši prijatelji imali su teškoća sa svojom dvadesetogodišnjom kćerkom koja je pohađala državnu školu. Razgovarali smo o tome i saglasili se da će Rita (nije njeno pravo ime) živeti s nama i pohađati versku školu.

Sve je bilo dobro, dok se jedne večeri nisam vratila kući sat ranije nego što sam predvidela i potpuno neočekivano zatekla svog muža u postelji sa Ritom. Od tada je moj život postao sličan noćnoj mori.

Moj muž se preselio u drugi kraj i dalje se viđa s tom naoko nevinom devojkom i upravo me je obavestio da želi razvod. Potpuno se promenio, ali ne na bolje. Sada mu više nije stalo do' mene, do crkve, ne oseća čak ni krivicu što je upropastio živote tolikih ljudi. Zaista je šteta što se to baš sada dogodilo u našem životu. Više nismo imali problema sa plaćanjem školarina, nismo se suočavali ni sa kakvim stvarnim teškoćama. Ostavili smo na stranu priličnu svotu novca za starost i očekivali smo da ćemo zajedno uživati u zlatnim godinama svoga braka.

Najteže mi je da se priviknem na ogromnu promenu u ponašanju moga muža koji je celoga života bio načelan čovek. Smatrala sam ga čvrstim kao Gibraltar, kada se radilo o zastupanju istine. Žalosno je,

ali istinito da nisam bila u pravu.

Naša dva oženjena sina prestala su da odlaze u crkvu i to je unelo velike i žalosne promene u život njihovih porodica.«

Žena je, pošto mi je dala još nekoliko podataka, zatražila da se molim za svakog člana njene porodice. Pitala se ujedno da li je i ona sama svojim molitvama mogla da učini bilo šta što bi sprečilo tragediju koja je zadesila njen dom.

U drugom slučaju, jedna žena mi je pisala o svom šezdesetogodišnjem mužu koji se upustio u vezu sa svojom sedamnaestogodišnjom pastorkom. I ovog puta, muž je napustio kuću i otišao da živi s tom devojkom. Žena se pitala da li je iznenada postao mentalno neuravnotežen. Tražila je da se molim za sve njih, jer je i dalje želela da njen muž nasledi nebesko carstvo. Kao i mnogi drugi, koji su se našli u sličnom položaju, i ona se pitala da li je postojao neki način da svojim molitvama spreči to žalosno skretanje u životu svoga muža.

Pre nego što objasnim šta za mene znači pojam preventivne molitve, želeo bih da kažem da sam godinama proučavao ljudsku prirodu. Uvek sam pokušavao da proniknem u tajnu šta je to što nagoni čoveka da učini nešto zbog čega će se kasnije gorko kajati. U toku dvadesetak godina bavio sam se kupoprodajom nekretnina. Iz godine u godinu dolazio sam u vezu sa istim poslovnim ljudima i oni su stekli poverenje u mene, pa su mi počeli poveravati i svoje lične probleme.

Na temelju onoga što su mi pričali o sebi, shvatio sam da čovek, iako vaspitan da vlada sobom i bude umeren u svemu, u slučaju da sredstva masovne komunikacije, sotona ili bilo ko drugi, počnu da utiču na njegovu maštu da se bavi nekom privlačnom ženom, nije u stanju da dugo vremena odoleva pritisku, već da je brzo spreman da se upusti u svaki rizik, da se odrekne svega, samo da bi mogao da uživa u svojim snovima.

Spiritistički sveštenik mi je jednom rekao da demoni mogu da u čovekov um ubace slike koje će ga uputiti u određenom smeru. Kako sotona to može, mi još ne znamo, ali svi vidimo kako "zli uticaji - bez obzira na svoj izvor - prelaščuju ljude. Ako ljudi i žene počnu da razmišljaju o takvim prevarnim predlozima, uskoro u njihovim mislima nastaju uzbuđljive zamisli o tome koliko bi im uzbuđenja i zadovoljstva donelo ostvarenje predložene ideje.

Što se čovek više igra predloženom idejom, ona makar naizgled postaje sve primamljivija i ostvarljivija. Uskoro ona toliko obuzima njegov um da postaje spreman da čini i ono što ranije nije ni pomišljao da učini. Demoni ili drugi uticaji preuzimaju tako upravu nad njegovim ili njenim životom i nikakva ljudska sila više nije sposobna da raskine lance ove veoma opasne opčinjenosti.

Upravo zbog ove prevarne sile greha bračni drug hrišćanin treba da upućuje Bogu ozbiljne preventivne molitve bez obzira koliko je njegov ili njen bračni drug veran svom bračnom zavetu. Bez obzira na svu plemenitost svog karaktera, svaki čovek mrže da padne. Čak je i sam sotona nekada bio bezgrešno biće.

Svakoga dana treba da zahvaljujemo Bogu što je onima koje vo limo dao milosti i snage, što im je dao nešto od svoje božanske ljubavi. Jedino kada imamo deo božanske Hristove ljubavi možemo prema svojim bližnjima da pokažemo nebeske vrline koje krasi karakter našeg nebeskog Otkupitelja.

Bračni drug koji želi da večnost provede u društvu svog zemaljskog životnog pratioca, ali i da ostane s njime do kraja ovozemaljskog života, mora da zatraži i osigura okrepljujući uticaj Svetoga Duha, te velike božanske sile, koja jedina može da sačuva čistotu misli, srca i života. Iako Bog nikada ne nagoni čoveka da čini nešto protivno svojoj volji, On će, zbog zasluga Hristove krvi prolivene na Golgoti, učiniti sve da čoveku omili put spasenja. Hristos nam uvek govori da se molimo jedan za drugoga!

U toku poslednjih nekoliko desetina godina dobio sam mnogo pisama muževa i žena čiji se brak ljuljao. Pošto sam im govorio o ovim načelima, Božji Duh je delovao na bračne drugove tako da je

učvrstio njihovu zajednicu u Hristu. Ništa nije lepše nego slušati iste ljude kako opisuju na koji je neobičan i radostan način Bog blagoslovio njihov životni put.

Izgubljen i nađen

Evo jednog izrazitog primera kako okrepljujući uticaj Svetoga Duha može da vrati na pravi put zalutale pojedince.

Kratko vreme pošto je knjiga - Neverovatni odgovori na molitvu. izašla iz štampe, primio sam pismo žene koju je muž napustio pre skoro četiri. Na nju je posebno uticala činjenica što ja, pre nego što počnem da se molim za osobu koja ne služi Bogu, tražim od Gospoda da zaslugama Hristove krvi obuhvati i osobu koja je u nevolji, imajući uvek na umu da je spasenje svake osobe već plaćeno.

»Kada sam u vašoj knjizi pročitala da se možemo moliti Gospodu da oprostí grehe drugim ljudima. bila sam zaprepašćena, ali sam odmah počela da se molim Bogu za svog muža s novom verom i novom nadom.«

Ispričala mi je da su ona i njen muž, tridesetogodišnjaci, imali dobra zaposlenja i dobro zdravlje, da je pred njima bila blistava budućnost. Radili su u jednoj međunarodnoj kompaniji i, pošto je muž govorio tri jezika, brzo je počeo da se penje lestvicama hijerarhije.

»Nije dugo potrajalo i posao je počeo da ga zadržava izvan doma po nekoliko dana. Raskošan život poslovnih moćnika, kojim je živeo, uskoro je počeo da ostavlja svoje tragove na njemu. Karakter je doživljavao promene, pa je postao kritički raspoložen, koristio je svaku priliku da pokaže koliko se ne slaže sa mnom i mojim pogledima.

Počeo je da kritikuje sve oko sebe. Vreme je prolazilo i ja sam videla da nosi skupocene ukrase, a uskoro sam se uverila i da puši. Kada se posle božićnog prijema vratio kući pijan, priznao mi je da se upustio u vezu sa svojom sekretaricom i tako dopunio gorku čašu mojih razočaranja.

Naš dom je postao mesto sukoba i nemira. U to vreme sam zahvaljivala Bogu što nemamo dece koja bi se rastrzala zbog naših strašnih nesuglasica. Učinila sam sve što je bilo u mojoj moći da zatražimo pomoć hrišćanski usmerenih bračnih savetnika, ali bez uspeha. U stvari, otišao je iz doma, a mene okrivio za raspad braka.«

U telefonskom razgovoru kazala mi je da nije ništa čula o njemu skoro dve godine. Onda je saznala da ima velike nevolje sa svojim poslodavcem. Doneo je, naime, nekoliko odluka zbog kojih je kompanija izgubila velike svote novca. Bio je otpušten, napustio je naš kraj, a ona je tako izgubila njegov trag. Negativna preporuka njegove dosadašnje kompanije onemogućila mu je da dobije slično zaposlenje i to ga je navelo da se oda piću.

Kasnije je saznala da je imao nekih uspeha u kockanju. Okušao se i sa drogama, pa je izgubio vlast nad svojim životom i svojim imanjem. Pomislio je da se ubije, ali je ustanovio da nema hrabrosti da ostvari svoju zamisao. Njegova muškost bila je teško pogođena saznanjem da je kukavica i ništa više.

U međuvremenu, ona je nabavila moju knjigu, pročitala je i poglavlje pod naslovom »Molitva za bezbožne i pokvarene« koje je ostavilo na nju poseban utisak. Pisala mi je i pitala da li bih joj se pridružio u molitvi za muža, za koga se nadala da je još živ.

Odgovorio sam da će Sveti Duh silom spasenja sigurno uticati na čoveka ukoliko se nas dvoje budemo molili za njega. Duh proroštva nam kaže da sotona sa svojim saradnicima »udvostručuje svoje napore da osujeti Hristovo delo u korist ljudi i da zaplete duše u svoje zamke. Njegov je cilj da ljude drži u tami i nepokajanju dok se ne završi Hristova posrednička služba i ne bude više žrtve za greh«. (Velika borba str. 421) Međutim, isti autor nas podseća da se Bog trudi da nas oslobodi okova greha.

Znajući šta demoni žele da učine i šta Hristos želi da postigne u životu ovog čoveka, postao sam još odlučniji da doprinesem sve što je u mojoj moći da se ostvari Hristova namera. Kod ovog čoveka, kao i

kod svih ostalih za koje sam se molio, oslonio sam se na moćnu silu Svetoga Duha da nadvlada i onemogućiti neprijatelje Hristove i svih onih koje On namerava da spase.

Kazao sam ženi da ću njeno ime i ime njenoga muža staviti na svoju stalnu molitvenu listu. Svakoga dana bez prekida iznosiću njihov slučaj pred Isusa. Tražio sam da me obaveštava šta se događa u njenom životu.

Prošlo je oko godinu dana. Jedne večeri ona je gledala televizijsku emisiju u kojoj je reporter razgovarao s grupom beskućnika u nekom dalekom gradu. Ti ljudi živeli su u napuštenoj fabrici pored autoputa. Država je želela da poruši njihovo sklonište i da ih preseli na drugo mesto.

Dok je kuvala, čula je poznati glas. Okrenuvši se, ugledala je svog muža na ekranu. Da nije progovorio, nikada ga ne bi prepoznala. Imao je bradu i dugu kosu i izgledao kao skitnica.

Kada je rekao da svoju hranu nalazi u kantama za smeće pored jednog velikog restorana, žena je briznula u plač. Srce joj se kidalo. Iako je bila duboko ožalošćena, bila je srećna što je još živ i što sve još nije izgubljeno.

Narednog dana u televizijskoj kompaniji raspitala se gde je razgovor bio snimljen. Zatražila je neplaćeni odmor i krenula da potraži svoga muža.

Međutim, dok je vozila između koliba i zarđalih delova mašina, pored grupe skitnica koji su se grejali kraj vatre, počela je da se zabrinjava za svoju sigurnost.

Jedan čovek joj je rekao u kojoj kolibi treba da traži svoga muža i dodao da koliba nema vrata. Trebalo je da se progura kroz teške zavese od starih krpa da bi se probila u kolibu.

Žena je našla svog muža u tesnoj kolibi, kako leži na kartonskim kutijama koje su ga štitile od hladnoće. Kada se podigao da pusti nešto svetlosti u kolibu, ona mu se bacila u zagrljaj, govoreći: »Nikada ti više neću dozvoliti da odeš!«

Zbunjen njenim ponašanjem, odgovorio je: »Pusti me, molim te! Prljav sam, užasno sam prljav!«

Bila je već kasna jesen u tom dalekom gradu na istoku i sneg je provejavao. Pošto je bilo hladno, pozvala ga je da sednu u njena kola. Odbijajući da uđe zbog svoje prljavštine, naslonio se na kola i razgovarao s njom kroz spušteni prozor. Sneg je nastavio da pada i on je uskoro ličio na Sneška Belića.

Upitala ga je da li će sesti u kola ukoliko sedišta prekrije nečim? Kada je potvrdno odgovorio, odvezla se i vratila posle 45 minuta s presvlakama za sedišta i obiljem tople hrane iz obližnjeg restorana. Gledajući ga kako se gosti hranom, koju je smatrao gozdom dostojnom kralja, njeno srce ispunilo se radošću. Tiho je Bogu uputila zahvalnu molitvu što je njenog muža vratio u njen život. Verovala je da je Bog na čudesan način uslišio njene molitve.

Celu sedmicu ga je nagovarala pre nego što je pristao da se vrati. Otkrila je da čoveka, čiji se život spustio ovako nisko, samo Božja milost može da vrati na stare staze.

Kada na kraju prvog dana nije uspela da ga nagovori da napusti svoju bednu kolibu, vratila se u svoj motel. Te večeri mnogo se molila i tražila Božju posebnu pomoć da zadobije svoga muža. Očajnički je želela da se on vrati u normalni život. Kasnije mi je pričala da je čitala velike delove knjige - Neverovatni odgovori na molitvu da bi učvrstila svoje poverenje u Božju ljubav i Njegovu silu. Pre nego što je otišla u postelju, otvorila je Bibliju da pronade tekst o kome će razmišljati u toku noći. Gledajući niz stranicu Biblije, zapazila je sledeći tekst:

»Ako li živi u vama Duh onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvih, onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama.« (Rimljanima 8,11)

»To je ono što meni treba«, kazala je samoj sebi. »Um moga muža treba da se obnovi silom Svetoga Duha i postane ono što je nekada bio, da opet stekne zdravlje i snagu koje je nekada imao!«

Kleknula je na kolena i izlila svoju dušu pred Bogom.

Prošlo je pet dana i sve je izgledalo beznadežno. A onda ju je obuzela jedna misao. Mom mužu je

neophodno da čuje da Bog i danas menja život ljudi koji Mu se predaju! Čitaću mu delove iz Mornoove knjige!

To je učinila i Bog je počeo da deluje preko tih slabih reči. Polako je muž počeo da se odaziva pozivima Duha i njenim molbama da se vrati, jer njihov brak ima izgleda na uspeh, ukoliko svoj život predaju Hristu u ruke.

»Nisam mogla da zadržim suze, dok sam slušala svoga muža kako govori, kada sam shvatila da se on vraća iz mrtvih. Bio je mrtav duhovno, a sada je oživljavao, govoreći mi o radosti u kojoj je nekada uživao, dok je služio Bogu.«

A onda je doživela pravo iznenađenje kada je rekao: »U redu, Linda (nije njeno pravo ime)! Prihvatam tvoj poziv da ponovo živimo zajedno kao muž i žena, ukoliko od svoje kompanije uspeš da dobiješ premeštaj u neko mesto u kome nas niko ne poznaje. Ne mogu da se suočim s ljudima koji su me nekada poznavali. U međuvremenu, ostavićeš me izvan grada; da li sam u pravu što ovako postupam?«

Ponovo ga je uverila da će učiniti sve što je obećala. Trebalo je da prođe još nekoliko dana, dok ga je ubedila da se podišiša i obrije, preobuče i okupa tako da liči na osobu koju je nekada poznavala i volela.

Uz veliku pomoć Božjega Duha, Linda je izdejstvovala premeštaj u drugo mesto i na njeno veliko iznenađenje, bilo je to i unapređenje koje je joj je donelo veliku povišicu. Njih dvoje sada žive srećno i verni su Gospodu. Sazreli su kao hrišćani, poučeni iskustvima kroz koja su prošli.

Linda me je nekada zamolila da o njihovom iskustvu nikome ne govorim. Obećao sam da ću sačuvati njihovu tajnu, ali sam nedavno pomislio da bi ovo iskustvo moglo pomoći mnogima da ojačaju u veri i poverenju u Spasitelja. Složili su se da to učinim pod uslovom da ne objavim njihova imena, ni grad u kome žive. Mislim da njihovo iskustvo zaista služi na slavu i čast Božjem imenu!

Šesto poglavlje
MOLITVA ZA BLIŽNJE

Pitanje koje mi većina ljudi postavlja glasi: »Kako neko može da počne da se uspešno moli za druge i u tome da istraje? Kako se mogu moliti za bližnje tako da moje molitve budu uslišene?«

Otkrio sam da pet koraka mogu doprineti da se Božja sila oseti u životu ljudi za koje se molimo.

Prvi korak: Ključ svake uspešne molitve za bližnje nalazi se u uskoj zajednici sa Isusom. On je veliki Osvajač duša i čezne da pomogne svakome koji želi da Mu se pridruži u tom poslu. Za mene druženje sa Isusom započinje čim ujutro otvorim svoje oči, čak i pre nego što ustanem. Moja jutarnja molitva glasi:

»Dragi Isuse, Ti si moj Gospod slave! Tebi se obraćam, dok obavljaš svoju posredničku službu u Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu i tražim da mi u početku ovoga novoga dana daš novi blagoslov Tvoje ljubavi i milosti!

Ti znaš, Gospode, da bi me moja grešna priroda, kada bih bio prepušten samome sebi, navela da činim svakovrsna zla dela i da samoga sebe dovedem do večne propasti. Zato se obraćam Tebi, Gospode, obuhvati i mene jutros zaslugama svoje krvi, koju si prolio na Golgoti za oprostjenje naših greha.

Želim da me Ti oblikuješ, da me uzdigneš u čistu i svetu atmosferu u kojoj bogati tokovi Tvoje ljubavi mogu da poteku kroz moju dušu i donesu blagoslov i onima s kojima ću se sretati na ovoj Zemlji Tvojih neprijatelja.

Molim Te, dragi Spasitelju, da Tvoj Sveti Duh počiva na meni, da boravi u meni danas, da me po karakteru učini sličnim Tebi. Hvala Ti što slušaš moju molitvu. Amin.«

Kada ustanem i zadovoljim svoje prve jutarnje potrebe - da pustim psa i tako dalje - onda proučavam. Obično čitam Bibliju i Druge duhovne knjige, koje me hrabre da još razgovaram sa Isusom u molitvi. Tek tada Mu iznesem svoju molitvenu listu, koja je do sada ispunila knjigu od 150 stranica.

Svako ime na listi prati objašnjenje njegovih ili njenih potreba. Pošto je nemoguće da svako ime posebno spomenem, svakoga dana spomenem imena onih na koje me Sveti duh posebno uputi. Ali, molim se za duhovne potrebe celokupnog Božjeg naroda onako kako mislim da se apostol Pavle molio za vernike u Efesu (Vidi četvrto poglavlje!).

Posle doručka, opet razgovaram u molitvi s mojim nebeskim Ocem, slavim Njegovo ime i zahvaljujem Mu se na blagoslovima koje je izlio na one za koje sam Mu se molio. Zahvaljujem se Bogu što sam otišao u penziju pa mogu da se molim za svoje bližnje.

Drugi korak: Čvrst temelj je prvi uslov ako neko želi da podigne građevinu koja će izdržati probu vremena. Isto načelo vredi i na duhovnom području. Da bismo izgradili nepomućeno poverenje u Boga i silu Svetoga Duha, moramo učiti napamet Božju reč. Moramo ispuniti svoje misli tekstovima koji hrabre, nadahnjuju, uzdižu i iznad svega, približavaju srce Hristu. Dok to činimo, otvaramo put Svetome Duhu da nam ih kasnije vrati u sećanje, posebno u vreme potrebe. Božja reč je božanska avenija snage i života.

Ovo govorim na temelju iskustva. U toku poslednjih 46 godina uvek sam u svojim džepovima nosio listove papira na kojima sam zapisivao tekstove iz Biblije da bih ih u časovima dokolice učio napamet. U toku tog vremena naučio sam preko 2.200 tekstova, neizmerno obogativši svoj duhovni život. Pozivam i vas da se udubite u Pismo. Ako to budete učinili, upućivaćete molitve koje će donositi bogatu žetvu u dušama.

Treći korak: Milostiva ljubav pokrenula je Hrista da dođe na ovu buntovnu planetu i dozvoli zlim ljudima da ga prikuju na krst, da bi na taj način osigurao večni život svima nama. »Onaj koji je svojom zapovešću mogao da dozove sebi u pomoć nebeske vojske - On koji je mogao da otera svetinu zastrašenu

otkrivanjem sjaja Negovog božanskog veličanstva - u savršenom miru potčinio se najsurovijim uvredama i ruženju« (Čežnja vekova, str. 636; II izdanje)

Drugim rečima, Hristos je prema svojoj deci gajio neograničenu ljubav. On je bio brižan u doslovnom smislu te reči. On želi od tebe i mene da delimo isto osećanje. I mi treba da se molimo s najvećom mogućom vatrenošću i željom da nas On nadahne istom pokretačkom snagom.

Četvrti korak: Da bismo se molili za druge, treba da imamo živu veru. Hristova izjava: »A kada dođe Sin čovečji, hoće li naći veru na Zemlji« (Luka 18,8), kao da govori da će u poslednje vreme to biti retko iskustvo, ali, uspešna molitva za druge nemoguća je bez takve vere.

Dok čitamo četiri Jevanđelja, zapažamo da je mera čuda, koju je Hristos mogao da učini za druge bila povezana s veličinom vere koju su oni pokazivali. Na primer, Biblija kaže da su dva slepa čoveka sledila Hrista tražeći od Njega da im bude milostiv. Matej ovako piše: »Tada dohvati se očiju njihovih, govoreći: po veri vašoj neka vam bude! I otvoriše im se oči.« (Matej 9,29.30)

Matej ističe da Isus »prohodaše po svoj Galileji... isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o Njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od različitih bolesti i s različitim mukama, i besne, i mesečare, i uzete, i isceli ih«. (Matej 4,23.24)

Sa druge strane, ljudi koji imaju malo vere u stvari uskraćuju sebi blagoslove. Matej nas podseća da Isus: »Ne stvori onde čudesa mnogih za neverstvo njihovo.« (Matej 13,58) Tako je i s našim molitvama za bližnje - moramo tražiti i održavati veliku meru vere.

Peti korak: Opraštanje je neophodno.

Živimo u vremenu kada mnogim ljudima molitve za bližnje nisu uslišene zato što nisu prvo tražili od Boga da im oprostí njihove grehe. Ja se nikada ne molim Bogu za druge, ako prethodno u svojoj molitvi ne kažem: »Dragi nebeski Oče, u ime Gospoda Isusa Hrista, molim Te oprostí ako sam Te uvredio mislima, rečima ili delima. Znam, Gospode, da Tvoja ruka nije okraćala da ne može spasti, niti je Tvoje uho otežalo da ne može čuti, ali znam da naša bezakonja i naši gresi mogu da nas odvoje od Tebe i Tvojih bogatih blagoslova (Vidi: Isaija 59,1.2). Ne mogu izdržati da budem odvojen od Tebe ni za trenutak, zato Te molim da između Tebe i mene sve bude u dobrom poretku. Amin!«

Veliki broj hrišćana spominje u svojim pismima i telefonskim razgovorima da im se čini da njihove molitve odlaze nekud u prazninu. Pitali su me da im objasnim u čemu je problem. Prvo sam pokušavao da im pomognem raspitujući se za njihov hrišćanski život. Međutim, taj pristup je izgleda predstavljao slepu ulicu. Konačno sam zatražio od Gospoda da mi svojim Svetim Duhom pomogne da razumem njihov problem.

Pre nego što sam te večeri otišao u postelju, otvorio sam Bibliju da bih našao tekst o kome ću razmišljati pre spavanja. Kada sam otvorio Bibliju, pogled mi je pao na molitvu Oče naš. Nisam, međutim, tu zastao već sam nastavio da čitam. »Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima greha njihovih, ni Otac vaš neće oprostiti vama greha vaših.« (Matej 6,14.15)

Smesta sam shvatio da nepomirljivo držanje nekih ljudi zatvara put Božjim blagoslovima. Od tada sam pomogao mnogima pitajući ih da li imaju teškoća da drugima oprostite nedostatke ili zla koja su im naneli.

Jedna žena bila je zbunjena neuspešnošću svojih molitava. Kada sam naveo razgovor na ovakvo ponašanje, ona je odmah priznala da je u tome njen problem. Iskreno je naglasila: »To je karakteristika koja se provlači kroz celu našu porodicu. Uvek ću se sećati svoga dede koji je rekao: Ako ti iko učini nešto našao, nemoj se žestiti, samo čekaj dok ti se ne pruži prilika da mu se osvetiš!« Zatim je priznala da bi samo Božje čudo u njenom životu moglo dovesti do toga da oprostí drugima ono što su joj učinili.

Pozvala me je oko šest meseci posle toga. Ali, toga puta radost je odzvanjala iz njenog glasa, dok

mi je govorila kako joj je Bog dao snage da stvarno oprostí svojim bližnjima. Sada njene molitve donose izvanrednu žetvu.

U toku nekoliko poslednjih godina, primao sam pisma iz celog sveta koja su mi govorila o bogatim Božjim blagoslovima ne samo u životu onih koji su čitali - Neverovatne odgovore na molitvu, već i u životu onih za koje su se drugi molili. Navešću nekoliko izvoda iz takvih pisama. Dajem ih ne zato da bih uzdigao sebe, već da pokažem šta Bog može da učini i preko najskromnijeg od svojih slugu. Bog na sve strane traži kanale preko kojih će izliti svoje blagoslove i svoju milost na ljude koji žive oko nas.

Misionarski par iz Afrike

»U toku Generalne konferencije 1990. godine, moj muž je naručio vašu knjigu, pošto je prvo izdanje već bilo rasprodano. Bili smo razočarani što je nismo mogli poneti sa sobom.

Stigla je u januaru mesecu, upravo na vreme, jer mi je bila potrebna pomoć kakvu su nudile njene stranice. Preko nje mi je Božji Duh darovao unutrašnji mir, mir koji se dobija samo razmišljanjem o Božjoj veličini, Njegovoj velikoj ljubavi koja zadovoljava naše i najmanje potrebe i jača našu veru tako 'da ne popuzne noga naša'«. (Psalam 17,5)

Ova dva odseka su prevod dugog pisma, koje je bilo napisano na francuskom jeziku. Moj odgovor je posle dva meseca doneo sledeće pismo.

»Svakoga dana naša srca puna su zahvalnosti Bogu na poredama koje vidimo u životu onih za koje se molimo. Sama činjenica što vidimo da se preobražava život mnogih za koje se molimo, dovodi nas bliže našem Otkupitelju.«

Iz Južne Afrike

»Dragi brate Morno,

Zaista ne znam kako da započnem, jer imam toliko da ti kažem. Dozvoli mi da prvo izrazim zahvalnost našem nebeskom Ocu što je preobrazio naš život... Zahvaljujem se i tebi što si dozvolio da te On upotrebi na tako divan način i što si napisao - Neverovatne odgovore na molitvu, tako da život Božje dece može da bude blagosloven u ova teška vremena.

Čitala sam tvoju divnu knjigu tri puta, a sada neke delove iz nje čitam svakoga dana. Svaki put me Gospod nauči nečemu novom i prekrasnom. Tvoja knjiga mnogima je pomogla da se uspešnije mole i da dožive da njihove molitve budu uslišene na način koji pre toga nisu mogli ni da zamisle.

Mnoge činjenice privukle su moju pažnju, dok sam čitala tvoju knjigu. Jedna je da Bog naročito blagosilja i nagrađuje one koji Ga poštuju. Zavidljena sam šta sve Gospod može da učini za onoga koji Mu se preda i živi Njemu na čast.

Dozvoli mi da ponovo kažem da nemam reči da izrazim svoju zahvalnost Bogu i tebi na tako divnoj knjizi.«

Iste reči izgovaraće svi oni koji se mole za svoje bližnje. Bog čezne da Mu svi bez razlike šaljemo svoje molitve da ih On iskoristi kao povod da svoje bezbrojne blagoslove spasenja izlije na ovaj svet.

NEKA NAS SILA MOLITVE SAČUVA OD DEMONA

Mi živimo u teško vreme. U stvari, krećemo se prema vremenu »nevolje velike kakve nije bilo otkako je naroda«, kao što najavljuje prorok Danilo (Danilo 12,1). Očajanje i zbunjenost muče ljude svih poziva u životu. Strah obuzima mnoge dok gledaju u beznadežnu budućnost. Mi živimo i u svetu koji se brzo menja. Ono što je još do pre nekoliko godina izgledalo nemoguće, kao što je pad Berlinskog zida i novo isrcrtavanje mape Evrope, sada je već prošlost. Raspadanje nekadašnjeg Sovjetskog Saveza zaprepastilo je čak i vođe sveta.

Dok problem preživljavanja u današnjem svetu zaokuplja misli ljudi, sotona i njegovi anđeli udvostručavaju svoje napore da »osujete Hristovo delo u korist ljudi i da zaplete duše u svoje zamke«. (Velika borba, str. 421)

Sotonin osnovni cilj je da navede ljude da izgube večni život, a on svoj posao shvata vrlo ozbiljno. »Njegov je cilj da ljude drži u tami i nepokajanju dok se ne završi Hristova posrednička služba i ne bude više žrtve za greh.« (Velika borba, str. 421)

Žalosno je, ali istinito, sudeći prema broju pisama koja dobijam, i koja zahtevaju molitvu za one koji su zašli sa puta spasenja usled nemoralna, da sotona postiže neverovatne uspehe.

Mi živimo u izuzetnom vremenu i Bog među pripadnicima svoga naroda traži pojedince koje bi mogao da iskoristi da dovrši svoje delo na Zemlji. Njemu je potrebna moćna vojska onih koji se mole, ljudi i žena koji shvataju pravila uključivanja u sukob između dobra i zla.

Bog želi da se oni koji znaju da molitva nije sredstvo da se neodlučni Bog navede da pomogne onima koji žive na Zemlji, već umesto toga shvataju da On i Njegovi anđeli u očima stanovnika bezgrešnih svetova nemaju zakonskog prava da prodru na sotoninu teritoriju, sve dok se mi, zarobljenici demona ne pozovemo na Hristove zasluge, obratimo Njemu da nama, ljudskim bićima, ukaže svoju božansku pomoć.

Možda će iskustvo koje sam doživeo pre mnogo godina, dok sam još bio sledbenik demona, potvrditi tu činjenicu. Sotonski sveštenik hvalisao se preda mnom kako je sotona primorao Stvoritelja da napusti đavolovu novoosvojenu teritoriju. Izjavio je da je sotona rekao da je taj zahtev njegovo zakonsko pravo u očima svemira i da mu je zato ono i osigurano.

Sveštenik je dodao: »U to vreme, sotona je izjavio da će on i njegovi anđeli biti nevidljivi ljudima, tako da će ih ostaviti u uverenju da slobodno raspoložu svojim životom. On je posebno naglasio da je jedini pravi način da natprirodna bića utiču na ljudsko ponašanje da uiskuju mentalne slike u čovekov um.«

Koliko je od toga što je demonski sveštenik govorio bilo istina, ja ne mogu da kažem. Ali, dosta od onoga što su mi spiritisti govorili zvučalo je razložno i pomoglo mi da se posle nekoliko meseci odlučim za Hrista.

Bog traži osećajne ljude koji su spremni da odražavaju Njegov karakter. »Ljubav prema Bogu, revnost za Njegovu slavu, ljubav prema palom čovečanstvu, sve to je navelo Isusa da dođe na Zemlju, da trpi i da umre. To je predstavljalo upravljачku silu u Njegovom životu. On i od nas zahteva da prihvatimo to načelo.« (Čežnja vekova, str. 278; II izdanje)

Isus je u toku svog ljudskog postojanja na Zemlji pokazao veliko staranje prema svakom ljudskom biću. Ponekad je celu noć provodio moleći se za njih. Ono što je uočavao po celom svetu, navodilo Ga je na molitvu. »Božji Sin, posmatrajući svet, gledao je patnju i bedu. Sa žaljenjem On je video kako su ljudi postali žrtve sotonine svireposti. Sa saosećanjem posmatrao je one koji su bili iskvareni. Oni su izabrali

vladara koji ih je kao robove okovao lancima za svoja kola.« (Čežnja vekova, str. 23; P izdanje) Nije čudo što je svaki slobodni trenutak provodio u molitvi za spasenje ljudskog roda.

Razlozi koji su Isusa navodili da se moli za bližnje i danas prstoje i treba da nas motivišu da tražimo pomoć Svetoga Duha u zajedničkom vođenju duhovnih bitaka protiv sila tame. Po rečima apostola Pavla »naš rat nije s krvlju i telom, već s poglavarima i vlastima, s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod Neba«. (Efescima 6,12)

Svaki od nas uključen je u neprestanu borbu protiv sila zla. Za sukob između dobra i zla saznao sam posle svog obraćenja pre skoro pedeset godina. Ali, u toku svih tih godina gledao sam kako sile zla gube svoju vlast nad životom mnoštva ljudi, dok sam se svakoga dana molio da Bog proširi oblast zasluga Hristove krvi i na njih. On je uslišio moje molitve i Sveti duh je isterivao demonske sile i štitio ljude od njihove moći.

»Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta. sa duhovima pakosti ispod Neba.« (Čežnja vekova, str. 371)

Da bih opisao kako su takvi pojedinci »održani silom Božjom putem vere«, želeo bih da vam ispričam iskustvo koje se dogodilo 1991. godine. Kada dobijem svežanj pisama, brzo ih pregledam, a onda prvo čitam ona koja privuku moju pažnju. Trećeg juna te godine primio sam pismo koje je nosilo oznaku »Hitno« u donjem levom uglu. Odmah sam ga pročitao.

»Veoma bih želela da razgovaram s vama«, pisala je žena, koju ću nazvati Norma Vajt. »Sigurna sam da ste preplavljeni pismima i pozivima, kao što mi je rekao sekretar u Izdavačkom udruženju Rivju end Herald kada sam tražila vašu adresu.

Ja sam odana vernica Crkve i iskreno volim Gospoda. Od januara meseca prošle godine neočekivani i čudni događaji počeli su da se zbivaju u našem domu. Neobični uticaji, možda sile, uneli su veliku zbrku u moj život, tako da je i moj fizički opstanak bio doveden u pitanje. Nisam mogla da dobijem pomoć svog pastora, jer je to pitanje koje ne žele ni pastori.

Međutim, kada sam čitala o divnim iskustvima koja stvaraju molitve za bližnje, velika nada razgorela se u mome srcu, pa sam odlučila da vam pišem. Ako imate vremena, mnogo bih volela da razgovaram s vama. Broj mogeg telefona je...«

Čim sam pročitao pismo gospođe Vajt, otvorio sam Bibliju i našao Matejev izveštaj o raspeću. Stavio sam pismo pored otvorene Biblije i zamolio Svevišnjega da zasluge Hristove krvi pripiše ovoj žrtvi sotonine okrutnosti. Te večeri pozvao sam je i ona mi je pomogla da steknem uvid u njeno stanje.

Kazala mi je da je kao službenica radila za Crkvu 36 godina. Njen muž je umro pre tri godine posle vrlo kratke bolesti, a ona je nastavila da živi sama u svojoj kući. Upitao sam je kada je počela da doživljava ta neprijatna iskustva. Ispričala mi je jedan deo, a onda je tu priču dovršila u pismu od osam stranica. Navešću neke rečenice iz tog pisma.

Držala je biblijske časove gospodinu koji je očigledno bio veoma vezan za svoje umrle. Kao hrišćanka, pozivala ga je da prihvati Isusa Hrista za svog Spasitelja, ali bez uspeha.

Prema glasu koji se čuo iz telefona, videlo se da je Normi veoma teško da govori o svojim iskustvima, ali sam joj objasnio da joj mogu pomoći jedino ako saznam sve pojedinosti. Zato je ona u svom pismu objasnila da je po noći čula kako se vrata i prozori otvaraju i zatvaraju. Čula je korake, kao da se neko penje uz stepenice ili silazi njima. Mračni oblak nadnosio se nad nju, mesecima je slušala pretnje i trpela pritisak zbog svog velikog interesovanja za spasenje Henrija, čoveka kome je držala biblijske časove...

Bez upozorenja, nešto ju je probudilo jedne noći oko tri sata, počelo je da trese postelju tako da je letela s jedne na drugu stranu. Mračni oblak se spustio blizu nje. Vrlo uplašena, povikala je i pozvala

Isusa da joj dođe u pomoć. Strašno tresenje odmah je prestalo.

Nekako sam stekao utisak da Henri, čovek kome je davala biblijske časove, ipak nije u središtu njenih problema. Kada sam je upitao postoji li još neki razlog zbog koga trpi ove napade, ispričala mi je svoje drugo iskustvo.

»Gospođa, koju dobro poznajem, zamolila me je da je dva puta sedmično zamenjujem u negovanju jedne slepe žene... Trebalo je da provodim noći u njenom stanu. To je potrajalo oko pet sedmica. Osećala sam se veoma neugodno u toku tog vremena. Dva dana pošto sam prestala da odlazim u taj dom, nevolje su ponovo započele i potrajale od novembra do aprila meseca.

Ovoga puta skoro da sam podlegla, ali je jedna moja dobra prijateljica prešla skoro 300 kilometara da bi me odvela u svoj dom. Jedne nedelje ujutro gledala sam duhovni program na televiziji. Pastor Teker je veoma lepo govorio o Gospodnjoj žrtvi na Golgoti. Kleknula sam da se zahvalim Bogu na ovoj velikoj žrtvi iz ljubavi, a tada je strašno tresenje ponovo započelo. Odmah sam se obratila Isusu da me spase i tresenje je prestalo.

Nastavila sam da negujem slepu ženu. Ona je na svom telefonu imala dugme, kojim me je automatski pozivala, tako da sam mogla da razgovaram s njom i da je hrabrim. Njeni pozivi postali su svakodnevnici.

Ponekad sam se osećala iscrpljena i umorna posle ovih razgovora. A onda, posle nekog vremena, ona je počela da se posednički ponaša, pokušavajući da zagospodari mojim životom. Kada je čudna tama počela da se spušta na mene posle naših razgovora, prekinula sam vezu s njom.«

Dok je razgovarala sa mnom Norma je često govorila: »Čudim se da Isus dozvoljava demonima da se vraćaju!« Niz ovih događaja ju je zbunjivao.

Objasnio sam joj da se »sotona trudi da pobedi ljude kao što je pobedio naše prve roditelje na taj način što je pokolebao njihovo poverenje u Stvoritelja...« (Velika borba, str. 434)

Jedna pojava posebno je zabrinjavala Normu - činjenica da su ti napadi počeli da je muče i u crkvi. »Dok sam sedela u crkvi, osetila sam da mi neko navlači ludačku košulju i da mi ponestaje dah. Smesta sam izašla iz crkve i glasno se obratila Isusu da mi pomogne.« On toga vremena sve je više oklevala da ide u crkvu, a pritisak se ponovio još dva puta.

»Zašto ova zla napadaju mene, a ne druge ljude«, pitala se. »Zašto se takvi događaji zbivaju u mom životu? Uvek sam živela za Boga. Zašto Isus dozvoljava zlim silama da se vraćaju? Jednostavno nisam u stanju da to razumem!«

Zaključio sam da je sigurno zapala u nešto što ja nazivam demonskim zagađenjem, nečim što je omogućilo zlim silama da imaju pristup k njoj.

Kada me je upitala zašto su demoni izabrali baš nju, odgovorio sam da njen slučaj uopšte nije usamljen i da će takve natprirodne pojave postajati sve brojnije, kako se borba između dobra i zla približava svome kraju.

Objasnio sam joj da su takve pojave bile uobičajene u zapadnom delu sveta sve do pre nekoliko desetina godina, a da se i sada događaju u drugim delovima sveta. Međutim, s razvojem moderne nauke sotona je odlučio da ubedi ljude da on i njegovi zli anđeli uopšte ne postoje. Veliki deo zapadnog sveta zato danas smatra da su natprirodne pojave samo proizvod ljudske mašte. Na taj način sotona čini sve da postigne da i Biblija izgleda kao zbirka bajki.

Na njeno pitanje zašto se to događa osobi koja je živela bogobožnim životom, odgovorio sam da živimo u grešnom svetu i da niko od nas nije siguran od napada Hristovih neprijatelja.

Kada sam prihvatio Isusa, neprijatne situacije doživljavao sam šest meseci. Čuo sam kucanje na vratima i po zidovima mog malog stana. Kada sam svoj problem izneo svom pastoru, upitao me je da li držim u stanu bilo šta što je povezano s obožavacem demona. Setio sam se nekih knjiga na polici.

Predložio je da ih uklonim i posle toga demoni me više nisu uznemiravali.

Pošto sam sa gospodom Vajt proučio poseban program, koji zovem »Sedam koraka oporavljanja« (to je materijal koji dajem svim ljudima koji su dolazili u dodir s takozvanim »službama za isterivanje demona«), ohrabrio sam je da izdrži u svojoj veri. Od tada je živela u miru i radosti, koje donosi jedino Božji Duh, ista sila kojom je Isus u toku svoje zemaljske službe isterivao demone (Matej 12,28). Ostali smo u vezi putem pisama i telefona i svaki put se radujem kada saznam da se čvrsto drži Gospoda. Ona uvek spominje da veliko zadovoljstvo nalazi u svojoj molitvi za bližnje, i u prilici da vidi kako Bog preko nje blagosilja druge.

Norma se posebno raduje učvršćivanju brakova koji su bili na ivici raspada. Ona je uvek spremna da priskoči u pomoć svakome, da zadovolji duhovne i ostale potrebe svojih poznanika. Dok se moli za druge, oseća da je Božja sila održava i jača na njenom životnom putu.

Neobično iskustvo

Jedna majka pisala mi je o svojoj kćeri Marti koja je zapala u stanje mentalne depresije, tako da je doživela nervni slom. Čim se oporavila, počela je da pati od raznih fobija.

Marta je počela da se boji mraka, vožnje automobilom, visine, čega se nikada ranije nije plašila, i tako dalje. Medicinska nauka izgledala je nemoćna pred njenim problemima. Lekovi koji su pomagali drugima, u njenom slučaju pokazali su se kao beskorisni.

A onda se dogodilo nešto neobično. U toku noći, neka nevidljiva ruka tresla bi njenu postelju i izazivala druge čudne pojave. Na primer, roletne na prozorima iznenada bi se podizale uz zastrašujuću buku.

Majka je shvatila kakve su sile na poslu i da se trude da unište njenu kćer. Potražila je pomoć pastora, ali oni su se ustručavali da išta preduzmu, osim što su obećali da će se moliti za Martu.

Nekako u to vreme došle su joj do ruku moje dve knjige i ona nije oklevala ni trenutka da uspostavi vezu sa mnom. Pošto sam saslušao njenu priču, počeo sam da joj postavljam pitanja, nadajući se da ću otkriti da li je Marta nesvesno bila umešana u neke natprirodne aktivnosti?

Očajna majka obećala je da će me pozvati za nekoliko dana pošto bude razgovarala s Martom. I svakako, pokazalo se da se jedna Martina drugarica iz škole bavila pozivanjem navodne duše svoje umrle rođake. Sve je bilo dobro do dana kada je Marta spomenula svoje religijsko vaspitanje. Od toga dana nije dobijala odgovore na svoja pitanja. Umesto toga, dobijala je strašne pretnje.

Kada sam čuo za to, naglasio sam da Marta treba da se moli Bogu da joj oprostí prestup. Bog je još starom Izrailju otkrio da je dogovaranje s duhovima na bilo koji način vrlo opasno, pa ga je zbog toga strogo zabranio. Pozvao sam majku i kćer da svaki dan započnu molitvom, da traže od Boga da zasluge Hristove prolivene krvi uračuna i Marti i da je Sveti Duh okruži atmosferom svetlosti i mira. Tek tada i samo tada vratiće joj se raniji mir. Zlo više neće imati pristupa k njoj.

Uskoro je Gospod slave potpuno oslobodio Martu svih nemira i neprijatnosti.

U mnogim pismima, ljudi su naglašavali da su molitve postale njihovo najdragocenije životno iskustvo, da su pomoću molitava uspostavili blizak odnos sa Hristom, odnos o kome nekada nisu mogli ni da sanjaju. Reči su se razlikovale, ali je sadržina ostala ista. Svoje izjave uvek su podupirali svojim iskustvima u molitvi. Navešću nekoliko takvih iskustava.

Čovek koji je živeo u velikom kanadskom gradu dobio je primerak knjige - Neverovatni odgovori na molitvu. Bio je tako oduševljen njenom sadržinom da je nabavio pedeset primeraka i podelio ih svojim rođacima i prijateljima. Knjigu je dobila i njegova kćer, udata za bogatog industrijalca. Muž je već neko vreme bio pod lekarskim nadzorom, zato što je pod dejstvom stresa doživeo nervni slom.

Stresna atmosfera na poslu prouzrokovala je pojavu stomačnog čira i česte provale nekontrolisanog gneva. Krvni pritisak mu je opasno porastao i izazvao oštećenje srca. Lekar je objasnio ženi da joj muž neće još dugo živeti, ukoliko ne izvrši neke korenite promene u životu.

Žena se duboko zabrinula, a onda joj se u sećanje vratio tekst koji je samo pre nekoliko dana pročitala u knjizi - Neverovatni odgovori na molitvu. Setila se rečenice: »Gospod Isus se specijalizovao za spasavanje, posebno u beznadežnim slučajevima!« Shvatila je da Isus raspoláže neverovatnom moći da rešava probleme i da će izlečiti i njenog muža ukoliko neko posreduje za njega.

S Biblijom u jednoj i s knjigom - Neverovatni odgovori na molitvu u drugoj ruci, počela je da se moli za svog muža s verom koja je dovela do skoro trenutnih rezultata. U toku prve dve sedmice zapazila je приметne promene. Posle još dve sedmice čovek je otišao lekaru. Testovi su pokazali da se njegovo stanje veoma popravilo.

Uskoro sam primio od nje pismo puno oduševljenja u kome je tražila broj mog telefona (Početkom 1985. godine moj lekar je zahtevao da dobijem neobjavljeni broj telefona, tako da mogu da uživam potpuni mir.). Kada me je pozvala, kazala je: »Znala sam da ćete imati francuski naglasak. Zaista mi je drago što mogu da razgovaram sa vama!«

Pošto smo malo porazgovarali, kazala mi je da je pre nekoliko godina odlazila na predavanja Bilija Grejema. Od tada je Isus Hristos postao njen stalni pratilac u životu. Na neki način, nestalo je i misticisma kojim je bilo prožeto njeno shvatanje Isusa Hrista i ona je shvatila da je Isus »put, istina i život«, jedini izvor spasenja.

Shvatila je, suprotno svemu što je do tada verovala, da mora da odbaci svaku misao o nekom drugom posredniku i da svoj život potpuno i neposredno preda Isusu u ruke. Samo je On umro na Golgoti za njeno spasenje i samo Njemu treba da posveti svoj život.

»Koliko god su te godine života sa Hristom bile prekrasne, vaša knjiga mi je pomogla da na potpuno novi način shvatim Njegovu prvosveštenu posredničku službu u Svetinji nad svetinjama nebeskog Svetilišta. To je mom hrišćanskom iskustvu dodalo pravo bogatstvo nebeske milosti. Jućzlitva za bližnje unela je neograničenu radost u moj život ibezbrojne blagoslove u život onih za koje sam se molila.«

Iako me je pozvala u vreme dnevne tarife, razgovarali smo više od dva sata. Imala je mnoštvo pitanja koja su se odnosila na moja verovanja, a moje obraćenje i pristupanje Crkvi izgleda da ju je oduševilo.

Stanje njenog muža i dalje se popravljalo. Poslednji put kada smo razgovarali ispričala mi je zanimljivu priču. Iako njen muž nije redovno odlazio u crkvu, nije imao ništa protiv toga da ona sa decom

posećuje bogoslužnja. Jednoga dana, dok je pisala svojoj prijateljici iznenada se setila da treba da ode kozmetičaru, pa je sve ostavila i izašla iz kuće.

Uskoro se muž vratio kući. Videći nedovršeno pismo na stolu, a radoznao po prirodi, počeo je da ga čita. Saznao je da se njegova žena redovno moli Bogu za njega i da je radosna što se njegovo zdravlje vidljivo popravlja. Nije nikome rekao ni reči o onome što je pročitao, sve do dana kada se pred njihovom kućom pojavio potpuno novi kadilak, koji je poklonio svojoj iznenađenoj ženi. Kada ga je upitala čime je zaslužila tako skupoceni dar, on je odgovorio: »Kaži mi gde si naučila da upućuješ tako moćne molitve - molitve koje su imale tako zadivljujuće rezultate?«

»Došla sam do nekih prekrasnih otkrića«, odgovorila je ona. Posle toga ispričala mu je celu priču.

Pokrenuti da mi pišu

Uvek sa zanimanjem gledam poštanske marke na pismima koja dobijam. U stvari, Hilda mi uvek govori odakle su pisma stigla kada mi ih predaje. Međutim, ništa ne može da nadmaši radost koju doživljavam čitajući poruke koje ona sadrže.

Ovo pišem dva dana pre proslave Dana zahvalnosti. Slavićemo zajedno s našom kćerkom i zetom, Lindom i Majkom Hatlijem, ovde u Kaliforniji. Dok budemo stajali za stolom, zahvalićemo se Bogu na mnogim blagoslovima. Jedan od njih je i veliki svežanj pisama koja su mi omogućila da saznam kako Božji Duh izliva prekrasne blagoslove u životu mojih bližnjih. Evo jednog primera:

»Dragi gospodine Morno,

Ceneći blagoslove koje sam dobio, osetio sam želju da vam pišem i da vam se zahvalim što ste napisali svoju knjigu...

Pridružio sam se Božjoj Crkvi ostatka pre 23 godine i mogu bez preterivanja da kažem da su to bile prekrasne godine. Međutim, sada, pošto sam pročitao vašu knjigu o molitvi, mogu da vidim da mi budućnost donosi još veće radosti u Gospodu, jer gledam kako bivaju uslišene mnoge moje molitve za bližnje.

Čitajući vašu knjigu došao sam do prekrasnog otkrića. Sada znam da je Sveti Duh u stanju da učini da naše molitve postanu stvarnost.«

Naglašavajući da je shvatio da je Sveti Duh »božanska sila neophodna za rast i napredovanje Crkve« (AA, p. 50), izrazio mi je svoju zahvalnost što je Bog preko mene dao novu snagu njegovom duhovnom životu i hrišćanskom iskustvu. Zatim mi je ispričao šta se sve događalo u životu ljudi koji su napustili Crkvu i za koje se on molio. »Kada sam video kako u crkvu ulazi bračni par, koji nije dolazio više od dvanaest godina, shvatio sam da je to uzbudljivi rezultat mojih molitava!«

Sila koja uravnotežava

Posebko me privlači pošta koju primam od zaposlenih ljudi, jer znam koliko im je vremena bilo potrebno da napišu i pošalju svoje pismo. Nekada sam i ja bio u tom položaju, pokušavajući stalno da nađem neki slobodan trenutak za sebe.

Jedno takvo pismo ovako je počinjalo: »Već dugo vremena planiram da vam pišem, ali sve do sada nisam uspevao da nađem slobodnog vremena. Moj prenapregnuti dnevni raspored postavlja mi tako velike zahteve da nisam u stanju da obavim mnogo važnih privatnih poslova, među koje spada i ovo pismo.

Bavim se medicinom i moje zanimanje me potpuno zaokuplja.

»Vaša knjiga pojavila se u mom životu upravo u vreme, kada mi je bila neophodna Gospodnja pomoć. Verujem da je došla kao odgovor na moje molitve. Vernik sam Crkve već mnogo godina i smatram da sam dobro upoznat s duhovnim pitanjima. Međutim, dok sam čitao vašu knjigu, otkrio sam

mnoštvo novih činjenica, koje su unele velike promene u moj hrišćanski život.

Moje molitve su mi postale izvor radosti, činilac stabilnosti u mom životu, izvor blagoslova u životu onih za koje se iskreno molim.«

Pisma koja stižu u velikim poslovnim kovertama obično govore o nekom velikom problemu ili prenose neku važnu poruku. Zato njih obično prva čitam. Evo primera:

»Ima mnogo lepih novosti o kojima bih želeo da vam pričam, a ne znam kako da započnem. Naša porodica je sada srećna, jer nas je Bog blagoslovio na mnogo načina.

Nedavno smo bili vrlo radosni, kada se i naš tata krstio i pristupio Crkvi ostatka. Više od 40 godina mama i mi deca molili smo se za njega da se obrati Gospodu. Međutim, duvan je imao snažan uticaj na njegov život, a duhovna pitanja ga nisu privlačila. Osim toga, poslovne aktivnosti su ga toliko zaokupljale da nije imao vremena za Boga.

Jednoga dana, bilo je to 1991. godine, majka je kupila vašu knjigu i dok ju je čitala, počela je da razmišlja da bismo se i mi mogli moliti za tatu onako kao što ste preporučivali u knjizi.

Moja sestra i ja smo pročitale knjigu i načinile nekoliko velikih otkrića. Ne znam da li je pojam 'otkriće' najpogodniji, jer smo svakako već znale za silu molitve, ali nikada na onaj način na koji ste vi govorili.

Mnogo nam je pomoglo čitanje o iskustvima u molitvi koja ste stekli iznoseći Gospodu potrebe bližnjih. I naše molitve postale su mnogo sadržajnije. Kada smo prizvale Svetoga Duha da nam pomogne da se vatrenije molimo, postale smo svesne da su zasluge dragocene krvi Isusa Hrista, prolivene na Golgoti, ključ koji otvara vrata spasenja.

Gospodine Morno, zahvalne smo vam što ste nam pomogli da uvidimo da je Sveti Duh u stanju da dosegne i spase i one koji izgledaju nedohvatljivi.

Nastavile smo da se svakoga dana molimo da Sveti Duh okruži našega tatu dragocenom atmosferom svetlosti i mira, tako da bude u stanju da se odrekne tereta koje nije u stanju da nosi.

Prošlo je neko vreme, a onda smo počele da zapažamo ohrabrujuće promene. Počeo je češće da se smeši. Postao je i razgovorljiviji, počeo je majci da govori o onome što se dešava na poslu, a što do tada nikada nije činio.

Jednoga dana joj je rekao: 'Meri (nije njeno pravo ime), kako postaješ starija, i tvoje molitve postaju uspešnije!'

Majka je bila tako iznenađena, da se skoro onesvestila. On je nastavio da objašnjava da je pre nekog vremena imao mnogo teškoća da nabavi neku robu. Objasnio joj je kako je rešio taj problem.

Mislim da su tvoje molitve postale uspešnije, zato što sam pozvao direktora s namerom da mu kažem šta mislim o tom odlaganju isporuke. Međutim, dogodilo se nešto neobično. Umesto da se razljutim, kada naiđem na problem, ostao sam smiren. Jednostavno, ništa me nije moglo izbaciti iz ravnoteže. Bio sam duboko iznenađen time.

A onda sam se setio tebe i kako ti probleme rešavaš molitvom. Pomislio sam da si se ti sigurno molila za mene da savladam svoju neprijatnu naviku. Ta misao me je oduševila. Čudno, zar ne? Teško mi je da ti to kažem, ali osetio sam da moram.

Onda sam i ja počeo da se molim Bogu da mi pomogne da rešim problem isporuke neophodne robe, iako do tada nisam ni pomišljao na molitvu. Dodao sam da ga ti dobro poznaješ i da bi On i to mogao da uzme u obzir i da mi pomogne. I da znaš, posle jednog sata primio sam obaveštenje iz fabrike da je roba na putu i da će brzo biti isporučena.«

Dok sam čitao pismo ove žene, moje srce bilo je srećno što je Bog na tako divan način poveo tog čoveka k sebi.

»Majka, sestra i ja smo nastavile da se molimo za tatu, ali se nismo usuđivale da mu govorimo o

religiji, posebno kada smo se setile kako je reagovao pre 40 godina, kada se majka pridružila Crkvi ostatka. Osim toga, znale smo da je otac u dobrim rukama, jer je Sveti Duh preuzeo brigu oko njega. 'Niko mu ne bi mogao bolje pomoći', govorila je majka. Osim toga, ako želi da nešto sazna o duhovnim pitanjima, na raspolaganju mu je stajala cela majčina biblioteka, puna dobrih knjiga.

Jednoga dana je objavio da više ne puši. Čestitale smo mu na odlučnosti da savlada tu moćnu razornu silu u svom životu i zaista se uzbudile, kada smo shvatile da su naše molitve na čudesan način uslišene.

Dok je jedne večeri odlazio na počinak, pokazao je knjigu - Neverovatni odgovori na molitvu, koja je ležala na majčinom noćnom stoliću i rekao: 'Kako ti se dopada ova knjiga o molitvi, koju čitaš? Da li su uslišenja molitava zaista tako neverovatna kao što naslov knjige tvrdi? Mogu li da je malo pogledam?'

Majka je bila iznenađena pitanjima, a istovremeno oduševljena tatinim novim zanimanjem za duhovna pitanja. On je pročitao dva poglavlja, ugasio svetlost i zaspao. Sledeće večeri pročitao je ta ista dva poglavlja i zaspao. Treće večeri pročitao je drugo poglavlje, izjavio da je to lepo štivo i zaspao. I sledeće dve večeri čitao je ista poglavlja, ali ništa nije govorio.

Majka je želela da sazna njegovo mišljenje o onome što je pročitao, ali nije se usućivala da ga pita. Stalno je u sebi ponavljala: 'Ne smem da preuzimam delo Svetoga Duha!' Kasnije joj je tata rekao da je bio posebno zadivljen raspravom o nepoverenju u Boga i o neverovanju Bogu u tom poglavlju.

Sledeće subote obavestio je majku da subotom više neće odlaziti na posao. Umesto toga, ostajaće kod kuće. Oduševljena, majka je pomislila da ga pozove na bogoslužjenje, ali je odustala, govoreći sama sebe: 'Bolje da to ne činim. Odluka treba da potekne od njega!'

Kada se vratila kući iz crkve, čekalo ju je veliko iznenađenje.

Tata je rekao: 'Pa, Meri, imam da ti kažem nešto vrlo važno. Dok si bila u crkvi, pročitao sam knjigu - Neverovatni odgovori na molitvu do kraja. Razgovarao sam sa Gospodom o onome što sam pročitao i On me je ubedio da je i za mene došlo vreme da se opredelim. Sledeće subote ići ću s tobom u crkvu. Moraćemo da ustanemo nešto ranije, jer subotom ne želim da žurim. Možda bi bilo dobro da kažeš kćerima za moju odluku. Znam da će biti srećne.'

Gospodine Morno, nadam se da vas moje dugačko pismo nije suviše umorilo. Želela sam da vam kažem sve o našem iskustvu s tatom, jer je to tako divan primer sile Svegoga Duha koja svojim delovanjem preobražava život ljudi, čak i onih čiji je slučaj izgledao beznadežan. Zamislite samo! Četrdeset godina čekanja da se dogodi čudo zaista je prilično dugo razdoblje, zar ne?

Svakoga dana zahvaljujem se Bogu za vašu knjigu i uvek ću vas se sećati u svojim molitvama. Moja mama vam se zahvaljuje, moja sestra takođe, a i ja to činim iz celoga srca! Šaljemo vam naše hrišćanske pozdrave...«

Od vremena objavljivanja moje knjige o molitvi za bližnje, stekao sam nekoliko iskustava koja su ne samo isticala moja ljudska ograničenja, već su mi ponekad bila i vrlo neugodna.

Neki ljudi počeli su da misle da imam vrlo razvijenu inteligenciju i razum sposoban da reši svaki problem, duhovne ili svetovne prirode. Mislili su da imam neku vrstu solomunske mudrosti. Drugom prilikom su me proglašavali svojim duhovnim vođom. Čak su mi to i govorili. Dozvolite mi da opišem kako je to bilo.

Neka žena iz Ekvadora, posećujući rođake u Sjedinjenim Državama, dobila je moju adresu od moga izdavača i pisala mi, tražeći broj mog telefona. »To mi je vrlo važno«, naglašavala je, pa sam joj ispunio želju.

Posle nekoliko dana pozvala me je i pošto smo nekoliko minuta razgovarali, nazvala me je pastorom Mornoom. Isprva nisam obraćao pažnju na njene reči, ali kada je nekoliko puta ponovila titulu, kazao sam joj da nisam rukopoloženi propovednik, već samo vernik. Zahvalila mi se na obaveštenju, pa smo nastavili da razgovaramo.

Prošlo je nekoliko minuta. Onda je kazala: »Pastore Morno, hoćete li mi učiniti uslugu?«

»Ako je u mojoj moći i pod uslovom da me prestanete zvati pastor Morno!«

Zastajući dve ili tri sekunde, odgovorila je: »Vrlo mi je teško da zamislim da vi niste Božji sluga. Primila sam toliko pomoći, toliko ohrabrenja u Gospodu, toliko mira i spokojstva čitajući vašu knjigu, da sam počela da vas smatram svojim propovednikom.« A onda, glasom koji je pokazivao pokornost i želju za odobravanjem, dodala je: »Da li bi vam smetalo ako vas i dalje budem smatrala svojim propovednikom? Mojim duhovnim vođom? To bi me učinilo srećnom!«

Dao sam joj isti odgovor koji sam dao svojoj ženi, kada je želela da nabavi mačku: »Mislim da je to u redu, ukoliko te čini srećnom!« (Alergičan sam na mačke.)

Kada god neko počne da mi izražava svoje poštovanje, smesta njegovu pažnju usmeravam prema Hristu, koji je na toliko načina blagoslovio moj život. Sva slava pripada Svetom Trojstvu, kažem takvima. Sva hvala treba da bude upućena Ocu, Sinu i Svetome Duhu. Sve što sam postigao svojim molitvama ili spisima, postigao sam Njihovom božanskom snagom i ljubavlju.

Osim duhovnih saveta, mnogi traže i savete svetovne prirode. Tema koja se stalno pojavljuje je pitanje šta roditelji odrasle dece, koja su napustila Crkvu, treba da čine s nasledstvom koje bi im inače ostavili? Treba li da isključe takvu decu iz svog testamenta? Treba li da ih pouče i na taj način što im ništa neće ostaviti?

Neki roditelji, koji su mi postavili to pitanje, već su odlučili da takvu decu isključe iz nasledstva i samo su želeli da znaju šta ja mislim o tome. U svakom slučaju potrudio sam se da upotrebim onoliko taktičnosti koliko sam mogao da skupim. Molio sam se da im kažem ono što je pravo, a da ih ne uvredim.

Nedavno sam stekao iskustvo, koje će možda pomoći da veliki broj ljudi reši ovaj problem. Bogata udovica, sedamdesetih godina života, stupila je u vezu sa mnom i najavila da će isključiti iz nasledstva svoje dvoje odrasle dece zato što su napustili Gospoda. Kao što sam to i ranije činio, predložio sam joj da se moli i da od Boga traži odgovor. Svakako, rekao sam joj, da će je Gospod voditi da učini ono što je pravo.

»Dok sam čitala vašu knjigu«, odgovorila je ona, »zapazila sam da se svaki put, kada se suočite s nekim problemom obraćate Gospodu s molbom: 'Šta treba da činim?' I skoro u istom trenutku sećate se

nekoj teksta iz Biblije ili spisa Duha proroštva koji sadrži pravi odgovor. Veoma bih cenila kada biste to isto učinili za mene!«

Te noći, dok sam u molitvi razgovarao sa svojim nebeskim Ocem, zahvaljujući Mu što me je u životu uvek divno vodio, izneo sam Mu i problem ove žene. Tražio sam posebno prosvetljenje, posebni uvid u problem s kojim se suočavaju hrišćanski roditelji koji smatraju da treba da liše nasledstva svoju decu.

Imam običaj dok se molim da često zastajem da bih razmišljao o problemu koji iznosim. Tražim od Gospoda da mi kaže šta da činim ili kažem. Često se setim nekog teksta iz Biblije koji uklanja svaku nesigurnost i otvara pravi put.

Te noći pojam bezuslovne ljubavi pojavio se u mojim mislima. Dok sam razmišljao o njemu, pokušavajući da odredim u kakvoj je vezi s problemom kojim se bavim, setio sam se i biblijskog teksta: »A sin reče ocu: oče, sagreših nebu i tebi i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj!« (Luka 15,21)

Pre mnogo godina naučio sam napamet priču o izgubljenom sinu da bih se sećao Božje dobrote prema grešnim ljudskim bićima. Živo sam se sećao i iskustva koje je sa svojim izgubljenim sinom stekao bračni par koji sam poznao.

Pričali su mi kako je njihov sin, pošto je završio školovanje, slomio njihovo srce, kada je jednoga dana odlučio da napusti roditeljski dom i da se više nikada ne vrati. Iako ti roditelji nisu imali novca koji bi mogli dati sinu na put, ostale sličnosti sa izgubljenim sinom bile su vidljive: neočekivana vest o njegovom odlasku, njegovo nezadovoljstvo, jer je smatrao da roditelji više vole njegovu sestru nego njega i tako dalje.

Pre nego što je otišao, sin je svoju gorčinu izlio pred svojim roditeljima. Majčino srce je bilo slomljeno. Nije mogla da preboli gubitak. Plakala je svakoga dana najmanje dva meseca, dok se nije pomirila s činjenicom da živimo u surovom svetu i da je ona samo jedna od brojnih majki koje su doživele takvo tragično odbacivanje.

Otac je, sa svoje strane, iako bolna srca, pokušao da pomogne majci i da je uteši. Prošlo je nekoliko godina bez vesti od sina, a onda su jednoga dana roditelji dobili obaveštenje od šerifa iz Iri Kauntija, u državi Njujork, koji im je javljao da se njihov sin nalazi u zatvoru On je, naime, postao član neke provalničke bande.

Iako je vest bila i više nego žalosna, radovali su se da je bar živ. Nisu gubili vreme. Otišli su da ga posete. Uzeli su i advokata da ga uz kauciju oslobodi iz zatvora.

Kasnije je nekoliko porodičnih prijatelja izjavilo da bi ga, da je njihov sin, svakako ostavili da »istrune« u zatvoru. Međutim, ovi roditelji su i dalje voleli svoga sina. Stajali su uz njega u toku dugog sudskog procesa i na kraju pristali da plate i sve sudske troškove.

Setio sam se tog događaja i shvatio da je to istinita slika bezuslovne ljubavi na delu. To je ljubav koja dolazi pravo iz Božjeg srca.

Upalivši svetlost, uzeo sam Bibliju i ponovo pročitao priču. Želeo sam da shvatim Božju bezuslovnu ljubav i kako nam ona pomaže da izgradimo karakter sličan Božjemu. Isus je rekao: »Budite vi, dakle, savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.« (Matej 5,48) Otac u priči predstavlja našeg nebeskog Oca.

Čeznući da se mladić vrati, verovatno je nekoliko puta na dan gledao niz put, nadajući se da će videti njegov lik kako se pojavljuje na vidiku. Kada se sin zaista vratio, Biblija kaže: »A kada je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrlj ga i celiva ga.« (Luka 15,20)

Sklon sam da verujem da sin nije bio samo u krpama, već i da je nosio i miris svinja o kojima se starao. U knjizi Hristove priče čitamo: »Otac nije dozvolio nijednom prezrivom oku da se podrugne bedi i krpama njegovog sina. Skinuo je sa svojih pleća široki, bogati plašt i ogrnuo ga oko mršavih pleća svoga

sina.« (COL p. 203.204)

To je primer prave bezuslovne ljubavi! Ali, šta bi bilo da je otac dočeka sina u skladu sa uobičajenim ljudskim pravilima?

Zamislite oca da izlazi pred sina, ali ne da ga pozdravi, već da ga izgrdi! Kada se mladić približio na domašaj glasa, otac mu je zapovedio da stane. »Sine, zadah ti je veoma neugodan, a ni odeća ti nije prikladna. Šta si, za ime sveta, učinio s novcem koji sam ti dao? Usput da te upitam, šta tražiš kod kuće? Ko ti je rekao da si ovde dobrodošao?«

Mladić je pokušao da objasni, ali, svaki put kada je zaustio da nešto kaže, otac ga je prekidao. A onda mu je otac konačno kazao šta misli:

»Rekao sam ti kada si odlazio da se ne vraćaš kući ukoliko ne misliš da se ponašaš kao pristojna osoba. Imam neko neugodno osećanje da u međuvremenu nisi naučio ništa što bi te učinilo boljim čovekom.«

Mladić je nekoliko puta podizao ruke pokušavajući da odgovori, ali mu otac nije pružio priliku. »Šta ti to pokušavaš da mi kažeš što smatraš tako važnim, kad si došao da me ometaš u mom kućnom miru«, konačno se smilovao da kaže.

»Tata, nisam jeo već tri dana. Zar ne bismo mogli da uđemo i da mi ti, dok jedem, objasniš pravila po kojima bih od sada morao da se upravljam?«

»Nisi jeo tri dana? Pa, neka ti to bude dobra pouka! Nisi ni zaslužio da jedeš, jer si rasuo sav novac koji sam ti dao!«

Dugo i pažljivo sam razmišljao o ovoj priči. Kada je bogata udovica ponovo pozvala, rekao sam joj da sam se molio za nju, njenu odraslu decu i nasledstvo. Ali, pre nego što sam joj rekao svoje mišljenje, postavio sam joj pitanje: »Koliko ste zainteresovani da ih vidite u nebeskom carstvu?«

»Zašto me to pitate«, odgovorila je iznenađeno. »Dala bih sve što imam da Džona i Meri vidim u Božjem carstvu.«

»Možda nećete biti u stanju da ih vratite Hristu, dok ste živi«, rekao sam joj, »ali ćete moći, uz Božju pomoć, da snažno utičete na njihov život i posle vaše smrti time što ćete im pružiti jasan dokaz svoje neograničene, bezuslovne ljubavi.

Možete napisati pismo, zapečatiti ga i narediti da se ono ne otvara za vašeg života. Ono treba da prati vaš testament i da se čuva kod vašeg advokata. U pismu treba da izrazite svoju veliku i neograničenu ljubav prema njima.

Možda biste ga mogli započeti govoreći im o radosti i sreći koju su doneli u vaš dom kada su došli na svet. Kako ste vi i vaš muž uživali u svemu što su činili. Kako su se smešili dok ste razgovarali s njima, kako su se radovali nekoj posebnoj igrački, kako su pokušavali da načine svoje prve korake, i tako dalje.

Što radosnije budete opisivali događaje iz njihovog života u kojima ste uživali, bolje će razumeti koliko ste učinili za njihovu sreću i blagostanje u ovom i budućem životu. Kada im u vreme vašeg odlaska, Božji Duh bude progovorio na takav način, možda će biti pokrenuti da ponovo preispitaju svoj život. Možda će, uvidevši koliko je ovaj život nesiguran i kratak, prihvatiti nove vrednosti i početi da žive za ono što ima večnu vrednost. Možda će poželeti da imaju prednost da se ponovo vide s vama na novoj Zemlji.«

Žena je počela da plače i jedva se smirila. Konačno je kazala: »Gospodine Morno, drago mi je što sam razgovarala s vama. Moj dobar prijatelj mi je rekao da treba da lišim nasledstva svoju decu da bi im pružila pouku koju nikada neće zaboraviti.

Međutim, sada shvatam da bih time samo još više otvrdnula njihovo srce. Na taj način nikada ne bi sledili primer, koji sam im pružila služeći Gospodu. Da hodaju stazama nove Zemlje zajedno sa mnom, bilo bi poslednje na što bi pomislili i što bi želeli da učine.«

Od tada sam imao priliku da razgovaram o istom problemu sa još dve osobe. U oba slučaja

govorio sam o Božjoj безусловnoj ljubavi i razlici između nje i obične ljudske ljubavi. Pitaoh sam ih kakvu bi ljubav želeli da pokažu svojoj deci!

Živimo u svetu koji se brzo menja i izloženi smo pritisku sa svih strana. Snažni uticaji bore se za našu pažnju, pa često u hodu moramo da donosimo važne odluke. Brza hrana, kompjuterizovano bankovno poslovanje, celularni telefoni koji nam omogućuju da razgovaramo dok jurimo autoputem, džambo džetovi koji nas prevoze preko kontinenta za nekoliko sati - izgleda kao da se sve zaverilo da nas velikom brzinom progura kroz život. Međutim, takav život preopterećuje mnoge sve do tačke lomljenja. Sve veći broj pisama koja primam, govori o sve većoj potrebi za božanskom pomoći da se prilagodimo današnjem poljuljanom svetu. Ljudima je potrebno sve više snage i izdržljivosti. Razmislite o ovim izvodima iz pisama:

Očajnik

»Ne želim da vam budem na teretu, ali mi je očajnički potrebna božanska pomoć da ne izgubim razum. Iako sam vam potpuno nepoznat, pišem vam u nadi da ćete shvatiti moju veliku potrebu i da ćete posredovati pred Bogom za mene...«

Gubitnik

»Cenio bih kada biste se molili za mene, jer me moj razum ostavlja. Imam problema s depresijom... Moja vera je slaba, a moje raspoloženje negativno.

U pravu ste kada u svojoj knjizi kažete da su negativne misli razorne. To sam naučio oslanjajući se na svoje iskustvo, a ipak ne mogu da se savladam. Jednostavno nisam u stanju da svoje misli zadržim na sunčanoj strani ulice. Iako sam bio kod psihologa, iako sam dobio lekove i drugu pomoć, nisam uspeo da rešim svoj problem.

Bojim se da ću, ukoliko se ovo stanje produži, morati da budem smešten u neku ustanovu za osobe poremećenog uma... Hoćete li se, molim vas, moliti za mene i ako vam Isus bude ponudio neko rešenje za mene, hoćete li mi pisati?«

Ranjenik

»Pišem vam u nadi da ćete se možda moliti za mene. Bolujem od strašne depresije, već dugo vremena, tako da nisam u stanju da normalno mislim i odlučujem. Iako se nalazim pod medicinskim nadzorom, lekari ne uspevaju da mi pomognu.

Rekao sam svom lekaru da mi izgleda kao da me neka nevidljiva sila drži u svojoj vlasti, sila od koje nisam u stanju da se oslobodim. Predložio mi je da o tom problemu razgovaram sa svojim propovednikom, jer se možda nalazim u vlasti sila tame. Mislite li da se tako nešto događa u mojem životu? Ja iz celog srca volim Boga i celog života bio sam vernik Crkve.«

Bolnik

»Ne mogu više da izdržim sve to. Trpim veliki bol, mentalni pritisak i depresiju... Tražim od Boga da mi pomogne da zaspim.«

Neuspeh u prilagođavanju

»Sva moja odrasla deca napustila su Crkvu, jer nisu dobila neophodnu pomoć da se prilagode sadašnjem životu i vremenu. Bili su dovedeni do očajanja, zbunjeni, tako da su im se brakovi raspali, a mi, deda i baka, suočeni smo s potrebom da othranjujemo i vaspitamo njihove mališane da ne bi živeli u bedi... Nešto je neshvatljivo u svemu tome. Brate Morno, vaše molitve su nam očajnički potrebne!«

Pisma iz kojih sam izvadio ove tekstove nisu najgora među onima koja sam dobio. Neka govore o tome da pisci nameravaju da oduzmu sebi život. Druga opisuju neverovatno trpljenje i patnje. Ljudi mi

otkrivaju nevolje o kojima ne bi želeli da govore ni svojim propovednicima. Oni opisuju svet u kome deluju nevidljive sile s jednim ciljem da poseju bedu i uništenje. Užasno je samo to što retki, među onima koji mi pišu, shvataju moć i sveobuhvatnost delovanja tih sila i kako one mogu da muče nezaštićeni ljudski um.

U toku vremena koje sam proveo među obožavaocima demona, spiritistički sveštenik mi je rekao da demoni mogu da iznure naše životne snage, pojačavajući našu moć zamišljanja. On je rekao da demoni imaju sposobnost da ljudskom umu podmuklo i neosetno nametnu slike i zamisli za koje oni poveruju da su njihove. Hvalisao se da demoni uživaju da zbunjuju i dezorijentišu svoje žrtve. Govorio mi je: »Pošto ljudi veruju da su sve njihove misli samo njihove, zaprepaste se zbog onoga što im ponekad padne na um. Počnu da optužuju sami sebe. Demoni se služe tim nezadovoljstvom i toliko njime muče ljude da počnu da mrze i govore sami sebi: 'Ukoliko dozvoljavam sebi da se bavim takvim mislima, onda sam zaista pokvarena i izgubljena osoba!'«

Na drugoj strani, sotona navodi pojedince da misle kako su daleko iznad drugih po svojim sposobnostima. Takvi onda kritikuju one koji su manje sposobni i smatraju da imaju pravo da im govore kako treba da žive. Svojim rečima šire otrov, udaljuju i otuđuju ljude jedne od drugih.

Slušamo danas o ljudima koji se bave »promenama raspoloženja«. Takvi mogu da razgovaraju i da se smeju u jednom trenutku, a onda, bez vidljivog razloga, postaju razdražljivi i spremni za tuču. Ponekad se uzrok može pripisati fizičkim i psihološkim problemima, ali se često dešava da podlegnu onome što ja nazivam »sotonskim sugestijama«. Na način koji mi još ne razumemo, sotona može da utiče na čovekovo mentalno stanje i izazove prave katastrofe. Mnogo nam je lakše da se molimo za osobu koja je podložna ovakvim promenama raspoloženja, kada shvatimo da u stvari tražimo božansku zaštitu od mračnih demonskih uticaja. Naša molitva u takvom slučaju postaje deo »službe pomirenja« o kojoj govori apostol Pavle.

U prvoj knjizi - Svedočanstava za Crkvu, objavljen je kratak članak pod naslovom »Saosećanje u domu«. Duh proroštva piše o bračnom paru, koji naziva bratom i sestrom S, koji je prolazio kroz velike teškoće. U viđenju, Elen Vajt je saznala da se njihov problem u najvećoj meri mogao pripisati sotonskom uticaju na muževljev način razmišljanja.

Zato je kazala mužu: »Ti imaš bolesnu maštu i zaslužuješ sažaljenje. Ali, niko ti ne može pomoći bolje od tebe samoga. Ako želiš veru, govori o veri; govori o nadi... Ako dozvoljavaš sotonu da nadgleda tvoje misli kao što si to do sada činio, postaćeš posebno oruđe kojim će se on služiti, uništiti tvoju dušu i sreću tvoje porodice.« (1T, p. 699)

Obraćajući se ženi, Elen Vajt je kazala: »Brat S. zaslužuje sažaljenje. On se već tako dugo oseća nesrećnim da mu je život postao teret... Njegova mašta je bolesna, on je dugo usmeravao svoj pogled na ono što je crno i misli da sve propada čim se suoči s protivljenjem ili razočaranjem... Što se više bavi takvim mislima, to bednijim čini svoj život i život svih oko sebe. On nema nikakvog razloga da se tako oseća; sve je to sotonsko delo.« (1T, p. 703)

Kada kažem da postoji mogućnost da padnemo pod uticaj sotonskih sugestija, to ne znači da smo opsednuti demonima kao što često tvrde oni koji se bave isterivanjem demona (Vidi 11. poglavlje!). Kada je Isus rekao svojim učenicima da će umreti i ponovo vaskrsnuti, apostol Petar Mu se usprotivio (Matej 16,21.22). Isus je na Petrovo protivljenje odgovorio rečima: »Idi od mene, sotonu, ti si mi sablazan, jer ne misliš što je Božje, nego ljudsko!« (Matej 16,23)

Iako je Isus naglasio da Petrove reči potiču od sotone, nije želeo da kaže da je Petar opsednut demonima, već jednostavno da je dozvolio da padne pod sotonski uticaj. Postoji u tome jasna razlika!

Kada odgovaram onima, koji su pisali pisma slična onima koja sam naveo na početku poglavlja, posebno se trudim da ih ohrabrim, da njihovu pažnju usmerim na činjenicu da »oružje našega vojevanja

nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli, i svaku visinu koja se podiže na poznanje Božje, i robimo svaki razum na pokornost Hristu«. (2. Korinćanima 10,4.5)

Posebno naglašavam važnost molitve da Sveti Duh vodi sve naše duhovne bitke. »Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu u borbi sa poglavarstvima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta, sa duhovima pakosti ispod neba.« (Čežnja vekova, str. 371; II izdanje)

Mnogi među onima koji su se okrenuli molitvi s punim razumevanjem protiv čega se bore, uživaju sada u slavnoj pobjedi nad problemima koji su ih nekada satirali.

Mi moramo ozbiljno da shvatimo sotonine napade na vernike. Elen Vajt piše da »postoji samo malo neprijateljstvo protiv sotone i njegovih dela zato što vlada veliko neznanje u pogledu njegove moći i zlobe, kao i u pogledu univerzalnosti njegove borbe protiv Hrista i Njegove Crkve. U ovome su mnogi zavedeni. Oni ne znaju da je njihov neprijatelj moćni vojskovođa koji gospodari nad umom zlih anđela, i sa dobro promišljenim planovima i veštim spletkama vodi rat protiv Hrista da bi sprečio spasenje duša«.

»Među tobožnjim hrišćanima, pa čak i među slugama evanđelja, malo se spominje sotona... Dok ljudi ne prepoznaju njegove lukave napade, ovaj budni neprijatelj uvek ih prati u stopu. Ulazi u svaki kutak doma, svaku ulicu naših gradova, u crkve, u skupštine i sudove; on zbunjuje, obmanjuje i zavodi, svuda upropašćuje duše i tela ljudi, žena i dece, razara porodice, seje mržnju, neslogu, svađe, bune i ubistva. A hrišćanski svet izgleda da na sve to gleda kao na nešto što je Bog odredio i mora tako da bude« (Velika borba, str. 412, 413)

Dok opisuju zamašnost sotoninih aktivnosti protiv ljudskog roda, Gospodnja sluškinja upućuje nam i reči ohrabrenja u našoj borbi protiv njega: »Sila i zloba sotonina i njegovih četa mogla bi nas s pravom uznemiravati kad ne bismo imali zaštitu i oslobođenje u nadmoćnoj sili našeg Izbavitelja. Mi osiguravamo svoje kuće rezama i bravama da bismo sačuvali svoje vlasništvo i svoj žvrt od zlih ljudi, ali retko mislimo na zle anđele koji neprestano pokušavaju da nam se približe, a protiv čijih napada smo nemoćni da se borimo svojom snagom.«

»Kada bi im bilo dopušteno, oni bi poremetili naše misli, pokvarili naše zdravlje, uništili naš imetak i naš život. Njihova jedina radost jeste da donose nevolju i propast. Oni pak koji idu za Hristom uvek su sigurni pod Njegovom zaštitom. Moćni anđeli poslani su sa Neba da ih štite. Sotona ne može da probije stražu koju je Bog postavio oko svoga naroda.« (Velika borba, str. 420, 421)

Gospod nam je dao izuzetan um, blagoslovio nas sposobnošću da oblikujemo zamisli o onome što je nedostupno našim čulima. Bog nas je obdario sposobnošću da stvaramo nove ideje ili stare ideje postavimo na nov način. Taj vrhunski element zove se mašta. Zato uvek stražimo nad njom i revno se molimo za nju da neprijatelji našeg Gospoda ne bi dobili mogućnost da je povrede. Samo uz božansku pomoć, tragično pogođeni ljudi i žene, koji su mi pisali, mogli bi da savladaju strašno obeshrabrenje i bedu koje im nameću sotona i ovaj grehom ispunjeni svet.

Jedno od najčešćih pitanja koje mi ljudi postavljaju odnosi se na moje mišljenje o takozvanim službama za isterivanje demona. Mnogi među zainteresovanima imali su rođake koji su došli u vezu s takvim organizacijama. Pojedinci uključeni u te službe, ubedili su ih da su opsednuti demonima i bez obzira na sve ranije prilike, sada su te osobe bile izložene stalnim napadima zlih duhova. Pošto sam video toliko bola i nesreća, mislim da moram da odgovorim i na takva pitanja.

Za početak, želim da ispričam iskustvo jedne hrišćanke, čija je kćer zahtevala od sveštenika da iz nje istera demone. Propoved tog sveštenika ubedila je kćer da je ne samo ona, već i njena majka opsednuta zlim duhovima.

Majka, gospođa Doerti, obavestila me je u telefonskom razgovoru da je propoved potkopala veru njene kćeri Klare u Hrista i da je njen život od tada potpuno razoren. Stalno čuje neke glasove, koji je bude po noći, ne daju joj da spava sve do ranih jutarnjih sati. Jedan sveštenik koji se bavi isterivanjem demona čak je nagovestio ćerki da će morati da se navikne na glasove demona, jer će je oni pratiti sve do kraja života.

Gospođa Doerti je nabavila knjigu - Neverovatni odgovori na molitvu, i čitala je bez znanja svoje kćerke. Zatim se molila da joj Gospod udeli snage da mi opiše Klarin problem. Ubrzo posle toga kćer je, veoma uzbuđena ušla, u njenu sobu i upitala: »Mama, ko je Rože Morno?«

Gospođa Doerti je htela da zna zašto je to zanima. Devojka je odgovorila da su je glasovi upozorili: »Nemoj dozvoliti svojoj majci da pozove Rože Morno! Mi ga mrzimo, osim toga, on ti ne može pomoći. Ukoliko ga tvoja majka bude pozvala, nekoliko dana ti nećemo dozvoliti da spavaš!«

Prema rečima gospođe Doerti, kada je njena kćerka u ime Isusa Hrista zapovedila demonima da je napuste, oni su se samo na smejali i kazali da ih se nikada neće osloboditi. Problem je uskoro postao tako veliki da je devojka odlučila da se ubije da bi se oslobodila pritiska.

»Ima pojedinaca koji žele da obave delo Svetoga Duha«, odgovorio sam gospođi Doerti, »i time samo izazivaju nevolje. Kao rezultat delovanja isterivača demona, mnogi hrišćani postali su žrtve sotonске surovosti.

Moje iskustvo nekadašnjeg sledbenika demona pomoglo mi je da shvatim opasnosti kojima se vaša kćer izložila. To mi je ujedno razobličilo i sile koje se kriju iza takozvanih službi za isterivanje demona.

Prvo, dozvolite mi da vam obratim pažnju na činjenicu da će se neki među onima koji su se bavili isterivanjem demona naći među odbačenima izvan zidina Novog Jerusalima. Saslušajte Isusove reči: 'Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! nismo li u ime tvoje prorokovali i tvojim imenom đavole izgonili... i tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao, idite od mene koji činite bezakonje!'« (Matej 7,22.23)

Zaključujem iz toga da neki među onima, koji su Isusovim imenom naizgled isterivali demone iz ljudi, nisu obavljali Isusovo, već sotonino delo. Mnogi su se pitali kako je to moglo da bude moguće. Međutim, kada takve izložite svetlosti Božje reči kao većeg videla i spisa Duha proroštva kao manjeg videla, ustanovićete da su ti samozvani isterivači demona žrtve velike zablude.

Tekst u 5. Mojsijevoj 18,10-12. daje listu od devet aktivnosti koje ljude dovode u dodir s natprirodnim silama. Mojsije izjavljuje da bavljenje tim aktivnostima posebno gnevi Boga, jer zna koliko su opasne.

Deseti stih: 'Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svojega ili kćer svoju kroz ogranj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik.'

Jedanaesti stih: 'Ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsenar, ni koji pita mrtve.'

Dvanaesti stih: 'Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini i za takve gadove tera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe.'

Okolni narodi bavili su se takvim okultnim aktivnostima, a Bog je zabranio Izrailjcima da se njima bave. Želeo bih da vašu pažnju obratim na jedanaesti stih i na deo koji kaže: 'Ni koji se dogovara sa zlim duhovima!'

U mojoj francuskoj Bibliji prevod glasi: 'Ni koji se dogovara s prijateljskim duhovima!' U toku mog druženja sa spiritistima bio sam iznenađen, kada sam ustanovio da oni dele demone u tri različite grupe. 'Prijateljski' duhovi su se specijalizovali da varaju ljude. To su lažljivi duhovi, koji uživaju da se pojavljuju kao navodne duše pokojnika.

Ostale dve grupe su okvalifikovali kao 'ratnike' i kao 'tlačitelje'. 'Ratnici' se, tako kažu, bave izazivanjem nesloge u porodicama, mržnje među društvenim slojevima, ratova među narodima. Poslednja grupa, 'tlačitelji', najveće uživanje nalazi u izazivanju nevolja i razaranja među ljudima.

Dozvolite mi da pokažem koliko je dugo sveštenik, koji se bavio pozivanjem 'prijateljskih' duhova, mogao da opstane među Jevrejima. Biblijski tekst nam kaže: 'I bićete mi sveti, jer sam svetja, Gospod... a čovek ili žena, u kojima bi bio duh vračarski ili gatarski da se pogube, kamenjem da se zaspu, krv njihova na njih.'« (3. Mojsijeva 20,26.27)

Sveštenika ili propovednika Jevanđelja koji razgovara s demonskim silama preko opsednutih pojedinaca, morao bi se smatrati vrlo srećnim što nije živio u biblijska vremena, jer da je tada živio, imao bi vrlo kratku karijeru.

'I danas se sotona trudi da pobedi ljude kao što je pobedio naše prve roditelje na taj način što je pokolebao njihovo poverenje u Stvoritelja...' (Velika borba, str. 434) Sotona najuspešnije potkopava poverenje ljudi u Boga, kada deluje preko njihovih duhovnih vođa.

Na primer, kada sveštenik kaže nekome da je opsednut demonom straha (ili bilo kojom drugom 'vrstom' demona), tada mu u stvari kaže da će ceo svoj život provesti u nekoj vrsti duhovne tamnice.

Sotonski duhovi odmah govore toj osobi da ju je Isus potpuno izneverio. Govore joj da Onaj, kome su poklonili svoje poverenje, nije bio u stanju da ih zaštiti od opsednutosti demonima. Kao što se dogodilo vašoj kćeri, takve misli potkopavaju poverenje u Hrista i široko otvaraju put sotoni da potpuno zavlada mentalnim mogućnostima čoveka.

Želim da vam kažem, da ipak, nije sve izgubljeno. Dajem vam program duhovnog oporavljanja koji sam ponudio mnogim žrtvama takozvanih službi za isterivanje demona:

1. Izbacite iz kuće svu literaturu koja uzdiže službe za isterivanje demona! Demoni imaju pravo da ostanu tamo gde se čuvaju predmeti koji podsećaju na njih.
2. Ne razgovarajte s demonima, čak ni zapovedajući im u Hristovo ime da odu. Prepustite Svetome Duhu da obavi svoje delo. Čak je i Isus rekao da se prilikom isterivanja demona oslanja na Božjega Duha (Matej 12,28).
3. Svakoga jutro čitajte izveštaj o Isusovom raspeću (Matej 27,24-54). Treba vam svega četiri minuta da pročitate te tekstove, ali će vam oni doneti velike blagoslove u životu.
4. Tražite od Boga da vam oprostí sve grehe koje ste učinili mislima, rečima i delima.
5. Pozovite se na zasluge krvi koju je Hristos prolio na Golgoti kao na razlog vašeg traženja da Sveti Duh vodi vaše duhovne bitke. »Ozbiljna, istrajna moljenja Bogu u veri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju Svetoga Duha u borbi sa poglavarima i vlastima, sa upraviteljima tame ovoga sveta, sa duhovima pakosti ispod neba.« (Čežnja vekova, str. 371; II izdanje)

6. Molite se Bogu da vam obnovi veru koju ste nekada imali u Hristovu silu da vas spase tako da ponovo steknete nepokolebljivo poverenje u svog velikog Otkupitelja.

7. Učite napamet tekstove iz Božje reči da biste mogli živeti pobedonosnim, uspešnim hrišćanskim životom. Ispunjavajte svoje misli tekstovima iz Biblije koji će vam ulivati nadu, hrabrost i radost u Gospodu.

Znam iz ličnog iskustva da nam navedeni koraci mogu pomoći da se oslobodimo pritiska zlih sila.

U svom pismu gospođi Doerti izložio sam nekoliko pojedinosti o tome šta treba da čini kao majka koja pred Bogom posreduje za svoju kćer, kako da pred Klarom uzdigne Hrista u svoj Njegovoj slavi i da joj tako pomogne da ponovo stekne veru u Njega.

Osim Božje izričite naredbe da ne razgovaramo s demonima, postoji još jedan razlog zašto ne treba da stupamo u vezu sa službama za isterivanje zlih duhova. Ukoravati demone kao što ti ljudi čine znači prisvajati sebi božanske atribute. Oni koji se bave isterivanjem demona preuzimaju na taj način ulogu samoga Boga. Samo Bog ima vlast da ukorava demone.

Da potvrdim ove svoje reči, navešću neke tekstove iz Pisma! Ukoliko istražujete, kada se u Starom zavetu pojavljuje reč »ukoriti«, zapazićete zanimljivu činjenicu: Bog je taj koji ukorava! On često ukorava more, koje je starozavetni simbol svega što se protivi Bogu (Psalam 18,15; 104,5-7; 106,9; 2. Mojsijeva 15,4-10; Isaija 50,2; Naum 1,3.4).

Bog ukorava more čak i u Novom zavetu (Matej 8,23-27). Pošto je Isus ukorio razbesnelo Galilejsko jezero (Matej 8,26), učenici su pitali jedan drugoga: »Ko je ovaj da ga slušaju vetrovi i more?« Pošto su dobro poznavali Bibliju, znali su da je Isus učinio nešto što samo Gospod Bog može i ima pravo da učini.

Ali, osim što ukorava more kao simbol zla, Bog u Bibliji ukorava i nešto drugo: sotonu i one sile koje čavo popiže protiv Boga i Njegovog naroda (Zaharija 3,1.12; Psalam 76,9; Isaija 17,13). Pažljivo proučavanje tekstova koji opisuju kako Bog ukorava nekoga ili nešto, pokazuje da samo On ima vlast i moć da deluje protiv tih sila koje pokušavaju da onemoguće Njegovu volju, posebno na natprirodnom području.

Tekst u Jevanđelju po Marku 9,14-29. opisuje kako Isus leči dečaka, pošto je ukorio demona koji se nastanio u njemu. Iako je Isus, kao Bog jednak Ocu, mogao da se posluži svojim božanskim autoritetom i istera demona, On ovde u svom ljudskom obličju tu delatnost povezuje s posredničkom molitvom. Kao savršeno ljudsko biće, On poziva Svetoga Duha da istera demona.

Isus ukorava demone i u Jevanđelju po Marku 1,21-28. a u Jevanđelju po Marku 8,33. posebno ukorava sotonu kao uzročnika Petrovog skretanja. Isus isteruje demone u Jevanđelju po Mateju 8,28-34. Iako ovde ne upotrebljava glagol »ukoriti«, događaj se zbio neposredno posle ukoravanja mora, utišavanja bure na jezeru.

Šta sve ovo znači? Isus je imao pravo da ukorava demone i sile zla. To jebio Njegov božanski atribut. Učenici su isterivali demone, jer im je Isus privremeno dao tu vlast. Ali, samovlasno uzeti to pravo znači staviti sebe na Božje mesto. Adam i Eva želeli su da steknu božanske atribute i Bog ih je isterao iz Edema. Službe za isterivanje demona preuzimaju Božju ulogu i to jedino može da dovede do zbrke i razaranja. Kada god neko pokušava da preuzme Božju ulogu i isteruje demone, ponovo čini Adamov i Evin greh. Sotona i njegovi zli anđeli raduju se kada ljudi pokušavaju da isteruju demone, jer se tako predaju njemu u ruke.

Gospod slave, koji je prilikom stvaranja izrekao reč i odmah je bilo tako, ima moć da nas zaštiti od svih zlih duhova. Nikada ne treba da se bojimo ni njih ni njihovih pretnji. Jer nam je Isus obećao: »Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti!« (Jevrejima 13,5) Apostol Pavle pobedonosno izjavljuje: »Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina,

ni druga kakva tvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.« (Rimljanima 8,38.39)

Isus je tvrdio da nas može sačuvati »bez greha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti, jedinome premudrome Bogu i spasu našem, kroz Isusa Hrista, Gospoda našega, slava i veličanstvo i država i vlast pre svih vekova i sada i u sve vekove«. (Juda 24.25)

Iz ličnog iskustva znam da nas Hristos, koji je prolio svoju krv na Golgoti, nikada neće izneveriti.

Oni koji izlaze na propovedaonice i govore da se svako ko se boji, ko je zabrinut, nalazi u vlasti zlih duhova, tvrde u stvari daje Hristos propustio da zaštiti i spase tu osobu. Bežite od takvih pre nego što potpuno unište vašu veru u Boga i tako vas odvoje od Njega i sada i u večnosti! Oni vas nikada ne mogu izbaviti od sotone, jer su i sami postali oruđa zla.

Da bih opisao bedu koju izazivaju oni koji su preuzeli odgovornost i delo Svetoga Duha da isteruju demone, ispričaću vam iskustvo žene tridesetih godina čija je vera u Hrista i Njegovu moć da spase bila potpuno uništena. Sledeći redovi deo su vrlo dugačkog pisma:

»Moj muž i ja počeli smo da služimo Bogu u jesen 1987. godine i za nas je svetkovanje sedmog dana predstavljalo prekrasno iskustvo. Pripadanje Božjem narodu koji drži sve Božje zapovesti donosilo nam je bogate blagoslove i iskreno mogu da kažem da je naša radost u Gospodu bila savršena.

Kao i mnogi drugi ljudi bila sam uznemirena zbog mnogo čega. Strahovala sam, kad se deca ne bi na vreme vratila iz škole, bila sam nesigurna, kada bi se zdravlje moje majke pogoršalo. Ponekad sam mislila da se mome mužu dogodila nesreća, kada se ne bi u uobičajeno vreme pojavio pred kućnim vratima.

Uvek sam bila napeta kada bih se vozila u tuđim kolima. Užasavala sam se električne struje, moj strah je izazivalo mnoštvo drugih pojava.

Onda sam jednoga dana slušala propoved pastora koji se bavio isterivanjem demona. Bila sam zaprepašćena kada sam čula koliko drugih hrišćana pati od istih strahovanja od kojih sam i ja patila. Što sam ga više slušala to sam bila sve sigurnija da sam opsednuta demonima.

Pastor je govorio vrlo ubedljivo. Pošto je izgledalo da se radi o pravom Božjem čoveku, verovala sam svakoj reči koju je izgovarao. Uznemirila me je misao da Isus kome sam poklonila sve svoje poverenje nije bio u stanju da me sačuva od opsednutosti demonima. Očajna, složila sam se da prihvatim službu isterivanja demona da bih se oslobodila svih zlih duhova koji su stanovali u meni.

Služba je trajala mnogo sati. Kako su se demoni pojavljivali, pastor je uspostavljao kontrolu nad svakim od njih. Duhovi su govorili kako su zavladaali mojim životom - priznavali su sve što su mi činili.«

Žena u svom pismu navodi da se u kratkom razdoblju osećala oslobođena svih svojih strahovanja. U stvari, ustanovila je da ni za šta više mnogo ne mari, što je bilo vrlo čudno. Nije dugo potrajalo a njen život se pretvorio u zbrku i ponekad je razmišljala da ga sama prekrati. Celo iskustvo je veoma štetno delovalo na njene mentalne sposobnosti.

»Bilo mi je teško da završim bilo šta što sam započela. Moja sećanja su se gubila. Ono čega sam se nekada lako sećala, sada je zahtevalo veliki napor volje. To me je toliko obeshrabrivalo da sam prestala da vodim računa o sebi, bilo mi je svejedno šta će se dogoditi sa mnom. Želela sam da odem u neku ustanovu za zbrinjavanje mentalno poremećenih osoba, jer jednostavno više nisam mogla da izdržim životne teškoće.

Moj um trpeo je stalne udare nekih nevidljivih sila. Mučenje koje sam trpela, pritisak kome sam bila izložena - niko nije mogao da shvati. Osećala sam se kao da se Gospod okrenuo od mene i da sam potpuno nemoćna da bilo šta preduzmem. Nisam imala želje da se molim, a kada sam pokušala, nisam ništa postizala.

Moj muž me je napustio pre dve godine i ne mogu mu to zameriti. Mrzim samu sebe. Nestalo je

svih mojih nada, svih mojih snova.«

Ona kaže da joj ni propovednici nisu mogli pomoći. Ne znajući kako da se ponašaju, kako da joj priđu zbog stanja u koje je zapala, jednostavno su počeli da je izbegavaju. Žena je završila svoje dugo pismo ovakvom molbom: »Gospodine Monro, meni je potrebna pomoć! Želim da se smirim!« Kako će joj Gospod pomoći, ja još ne znam. Samo znam da drugi mogu izbeći takav bol i takvu bedu, ako budu izbegavali opasnosti koje donose službe za isterivanje demona.

Od svih komentara koje sam čuo u toku svog života, nijedan mi nije doneo toliko zadovoljstva, nijedan me nije naveo da toliko cenim svog Stvoritelja, kao komentar koji sam čuo od svog lekara, kardiologa, koji me je lečio skoro osam godina.

Hilda i ja smo se spremali da oputujemo iz Njujorka u Kaliforniju i ja sam upravo završavao svoj poslednji lekarski pregled. Pošto smo obavili sve neophodne testove, posetio sam lekara u njegovoj privatnoj ordinaciji. Počeo je da govori o nekim pojedinostima iz mog slučaja koji su njega i njegove kolege zadivljavali u toku proteklih godina. Spomenuo je kako je niz testova 1985. godine pokazao da nemam dovoljno snage ni da ustanem iz postelje.

»Bilo je uzbudljivo posmatrati vas kako hodate bez ikakvih znakova nekog srčanog oboljenja«, rekao je zamišljeno. »Vi ste neobičan čovek, Rože!«

Način na koji me je gledao, naveo me je da odgovorim: »Navodite me da mislim kao da sam se vratio iz mrtvih!«

Posle dugog ćutanja, on je odgovorio: »Skoro da je tako, Rože, skoro da je tako!« Naslonivši se, razmišljao je nekoliko trenutaka i rekao: »Smatram da ste dobili još jedan život. Cenite ga, Rože, smatrajte sebe vrlo srećnom osobom!«

Dok sam se vraćao kući, ponavljao sam reči iz Psalma:

*»Hvalite Gospoda,
Glasite ime Njegovo,
Javlajte po narodima dela Njegova.
Pevajte Mu i slavite ga,
Kazujte sva čudesa Njegova.
Hvalite se svetim imenom Njegovim,
Neka se veseli srce onih
Koji traže Gospoda.
Tražite Gospoda i silu Njegovu,
Tražite lice Njegovo bez prestanka.
Pamtite čudesa Njegova
Koja je učinio,
Znake Njegove
I sudove usta Njegovih.*

(Psalam 105. 1-5)

U ovom trenutku želim da uzdignem svoga Gospoda i Spasitelja Isusa, govoreći kako me je održao u životu u toku nekoliko poslednjih godina.

U decembru mesecu 1984. godine, dok sam ležao umirući na odeljenju za intenzivnu negu u Opštoj bolnici u Nijagara Folsu, u državi Ontario, Bog je uslišio moje molitve za bolesnike koji su ležali oko mene. Mnogi od njih preko noći počeli su da se osećaju bolje. Čovek, čiju je smrt lekar nagovestio, iznenada je oživeo, dok sam se molio za njega Velikom svešteniku koji služi za nas u Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu. Prema rečima njegove žene, koja se dopisuje sa Hildom, živeo je još pet godina i uživao u dobrom zdravlju.

Dok sam pratio Svetog Božjeg Duha na delu, stvarno osećao slavu Hristovog božanskog veličanstva u tom mestu, shvatio sam da moj Gospod i Spasitelj može da skrši silu smrti. Razgovarajući sa

svojim Otkupiteljem, zamolio sam Ga, ukoliko je to po Njegovoj volji, da ostanem živ da bih se do kraja svojih dana molio za svoje bližnje.

Bog je uslišio moju molbu i posle sedmicu dana svojim nogama izašao sam iz bolnice. Nekoliko dana pošto sam stigao u svoju kuću, moj kardiolog me je poslao u lokalnu bolnicu da obavim niz testova. Želeo je da ustanovi u kakvom se stanju nalazi moje srce da bi znao kako da me leči.

Testovi su pokazali da bolujem od kardiomiopatije. Virus je naneo nepopravljive štete mojem srcu. Veliki deo zida leve komore bio je mrtav. Lekar je rekao Hildi da medicinska nauka ne može više ništa da učini za mene. Izumrlo tkivo srčanog mišića polako će se raspasti i kada srce više ne bude bilo u stanju da pumpa krv, ja ću umreti. Međutim, lekar je morao da doživi veliko iznenađenje.

Svakoga dana tražio sam od svog nebeskog Oca da blagoslovi moje oštećeno srce snagom »Duha života u Isusu Hristu«. (Rimljanima 8,2) Molio sam Ga da mi da snage da izdržim zahteve svakoga novoga dana tako da mogu da upoznam bolje Njega i »silu vaskrsenja Njegova«.

Sedmice, a zatim meseci, konačno i godina, su prošli. Kardiolog je zatražio niz testova da ustanovi šta me to drži u životu. Meni nije rekao zašto traži testove, sve dok se kasnije nisam preselio u Kaliforniju. Tek sada mogu da razumem zašto mi je stalno govorio da sam pokretno medicinsko čudo.

U aprilu mesecu 1992. godine, Hilda i ja smo se preselili da se pridružimo našoj kćeri u Kaliforniji. Čim su moji medicinski izveštaji stigli, moj novi lekar učinio je neobičan potez, pozvavši me da ga posetim.

»Vi ste veoma srećan čovek što ste i dalje živi«, rekao mi je odmah, objašnjavajući da je stanje moga srca 1985. godine bilo mnogo lošije nego što mi je lekar tada objasnio. Moje srce se povećalo i blokiralo aortu, skoro 80 posto. Druga arterija je bila zatvorena skoro 85 posto i samo to bilo je dovoljno da izazove moju smrt.

Kalifornijski lekar zatražio je novi niz testova, uključujući i nuklearni pregled srca. Nadao se da će ustanoviti zašto se osećam tako dobro.

Novi testovi pokazali su da se blokada aorte smanjila na 50 posto. Smetnje u drugoj arteriji potpuno su nestale. Izumrli deo srčanog mišića, umesto da se raspadne, pretvorio se u čvrstu materiju. Iako je nesavitljiv, omogućuje srcu da pumpa krv. Lekar se složio sa mnom da sam ostao živ zahvaljujući samo sili molitve.

Moje srce radi sa 45 posto kapaciteta normalnog srca što me obavezuje na boravak u kući, jer se dosta umaram posle svakog napora. Naravno, veliki deo vremena provodim ležeći na levoj strani, jer tako izbegavam bolove u predelu srca.

Nisam nesrećan zbog svoje nesposobnosti - u stvari, pozdravljam je, jer mi daje vremena da se bavim molitvama za svoje bližnje. Da mi je Gospod vratio potpuno zdravlje, moje vreme za molitve postalo bi vrlo ograničeno. Svi bi očekivali od mene da se odazivam pozivima da držim predavanja kojima me obasipaju sa svih strana.

Uživam zaista velike blagoslove. Svakoga dana primam pisma koja mi govore da je Bog pomogao mojim bližnjima, da je preobrazio njihov život, rešio njihove naizgled nerešive probleme. Ta pisma i telefonski pozivi donose mi nebesku radost. Kao nekada apostol Pavle, i ja mogu da kažem: »Dakle ću se najslade hvaliti svojim slabostima, da se useli u mene sila Hristova.« (2. Korinćanima 12,9)

Dobiti produženje života u ovim završnim danima istorije zaista je veličanstven dar. Obavljati službu molitve za bližnje u isto vreme u kome Sveti Duh upućuje svoj poslednji poziv ljudskom rodu da se pripremi za Hristov drugi dolazak zaista je veličanstvena prednost. Moram da uzviknem: Slava Bogu na visini!«